

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 7-8.

1-15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1901

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 16 ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 20	Διευθυντής και εκδότης ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ	ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Μαρκομικαλῆ 16.
--	---	------------------------------------

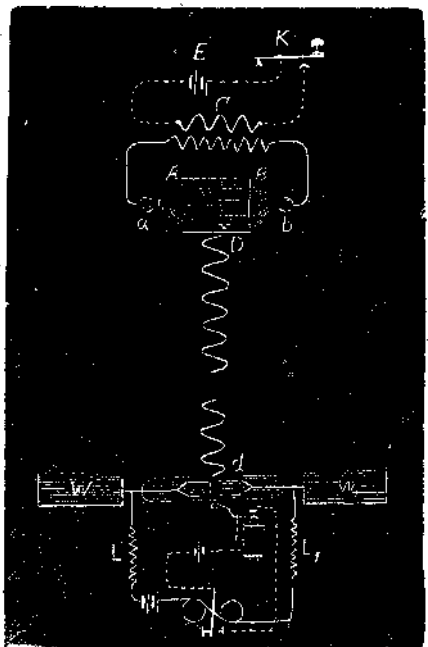
Ὁ ἄνευ σύρματος τηλεγράφος πρόσας αὐτοῦ καὶ ἐφαρμογὴ

τὰ δὲ μέλη τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἀστεροσκοπείου τῆς Νικαίας κ. κ. Gréand, Darbour, Taye, Cornu, Troost, Mascart, σ τ ρ α

Ἐγκαίρως ἐγράψαμεν περὶ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἀνευ σύρματος τηλεγράφου, ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ Μαρκόνη ἤδη δὲ θ' ἀναφέρωμεν τὰς σχετικὰς αὐτοῦ προόδους μέχρι τῆς σήμερον.

Ὡς φαίνεται, ὁ ἀνευ σύρματος τηλεγράφος κατακτᾷ ἔδαφος. Κατ' ἀρχὰς διὰ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης ἠδυνάθησαν ν' ἀνταλλάξωσι τηλεγραφήματα εἰς ἀπόστασιν εἰκοσάδος μόλις χιλιομ' ἀκολουθῶς κατώρθωσαν νὰ συνενωθῶσι μέχρι πεντάκοντα καὶ ἑξήκοντα χιλιομέτρων καὶ βραδύτερον νὰ διπλασιάσωσι τὴν ἀπόστασιν ταύτην.

Ἐσχάτως εἶδομεν ἐν Biot, πλῆσιον τοῦ Antibes, πρόχειρον ἐγκατάστασιν, γενομένην ὑπὸ τοῦ κυρίου Μαρκόνη, πρὸς τὸν σκοπὸν τηλεγρ. συνηνοήσεως, ἀνευ σύρματος, μετὰ τῆς πολίχνης Calvi, τῆς Κορσικῆς. ἤτοι ἐπὶ ἀποστάσεως 190 χιλιομ. Τὰ τηλεγραφήματα ὄντως διεδέχοντο ἀλλήλα ἀνευ τῆς ἐλαχίστης δυσκολίας, παρὰ τὴν κάτωθι αὐτῶν ζωνρὰν κίνησιν τῆς θαλάσσης. Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν τηλεγραφημάτων, κατωρθῶθη καὶ ἡ διὰ

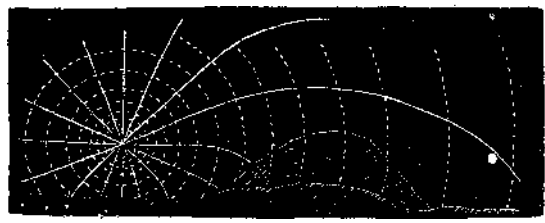

Συγκοινωνία συστήματος Μαρκόνη.

τὴν ὁδὸν Bassot, κτλ. οὓς συνιντήσαμεν ἐν Biot, ἔλαβον ὁμοίως καὶ ἀπέστειλαν εὐχερῶς τηλεγραφήματα εἰς Κορσικὴν, ἐν διαστήματι ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας, διὰ τοῦ συστήματος τούτου τοῦ Μαρκόνη, ὅπερ ἤδη φαίνεται ἐγγυόμενον καλλίτερον ἢ ὅσον κατ' ἀρχὰς ὑπετέθη μέλλον.

Πολλοί, δυσκολεύονται ἔτι νὰ ἐξηγήσωσι τὴν μυστηριώδη καὶ ἀβρατον μεταβίβασιν τηλεγραφημάτων, ἀνευ ἀγωγῶν σύρματος, ἥτις ἐν τούτοις εἶνε ἀπλουστάτη.

Ὅσοι δὲν γνωρίζουσι, δύνανται εὐκόλως νὰ μάθωσι τί ἐστὶ ἠλεκτρικὸν πηνίον Ruhmkorff AB. Μεταξὺ τῶν δύο αὐτοῦ σφαιριδίων α β, διερχομένου τοῦ

Χερτυακὰ κύματα

τοῦ συγχρόνου συστήματος, (Duplex), μεταβίβασις καὶ παραλαβὴ δύο ὁμοῦ τηλεγραφημάτων ἀπὸ τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς,

ηλεκτρικού ρεύματος, παράγονται σπινθήρες, μετά μικρού ξηρού κρότου, οίτινες εάν παραχθώσι κανονικώς και μεθ' αλληλοδιαδοχών ριπών, γίνονται κύματα από τα οποία παράγονται ακτίνες ακτινοβολίας, όπως οι σχηματιζόμενοι μικροί κύκλοι επί του δοκτού, όταν επ' αυτού ριφθῆ τι, ὁρῶσιν ἐξ ἐπιπέδου. Τὰ κύματα ταῦτα εἶχε μελετήσει ἑγκαίρως ὁ φυσικός γερμανὸς Χέρτζ και παρεδέχθησαν ἔκτοτε ἅπαντες οἱ ἠλεκτρολόγοι, ὀνομάσαντες «Χερτσιακά». Τὰ κύματα ταῦτα ἐχρησιμοποίησεν ἤδη ὁ Μαρκόνης ἐν τῇ ἀνευ σύρματος τηλεγραφίᾳ του, κατορθώσας, ὥστε νὰ λειτουργήσῃ, ἐν ἀποστάσει, συνήθως ἠλεκτρικῆ τηλεγραφικῆ συσκευῆ.

Ὡς συνήθως, ἐν τῷ Μορσικῷ τηλεγράφῳ, ἀπλῆ ἢ μεγαλειτέρα πίεσις τοῦ χειριστήριου, παράγει ἐν τῇ συσκευῇ στιγμῆς ἢ γραμμῆς ἐπὶ ἐκτυλισσομένου χάρτου. Καὶ ἂν μὲν ἢ ἐκπομπὴ τοῦ ρεύματος εἴνε βραχεῖα καὶ τὸ σημεῖον γίνεται βραχύ, ἂν δὲ μακρά, τὸ παραγόμενον σημεῖον καθίσταται ἐπίσης μακρόν· διὰ δὲ τῶν συνθηματικῶν τούτων σημείων ἀποστέλλεται τηλεγράφημα ἐν τῇ μορσικῇ διαλέκτῳ. Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τοῖς χερτσιακοῖς κύμασιν, ἅτινα ἀποστέλλόμενα ὁμοιότροπως ἐκ τοῦ μεταδιδαστικῆς σταθμοῦ, δύνανται ν' ἀναπληρώσωσι τὸ χειριστήριον καὶ διὰ τῶν μετακυμάνσεων τῶν ν' ἀναπαράξωσιν ἐν τῇ λαμβάνουσῃ συσκευῇ τὰ σημεῖα ταῦτα.

Ἦδη εὐνόητον καθίσταται τὸ σύστημα Μαρκόνη. Διὰ πίεσεως παράγονται διὰ τοῦ πόνιου Ruhmkorff διακυμαντικοὶ σπινθήρες, ὧν κανονίζει τις τὴν διάρκειαν διὰ τῆς πλέον ἢ ἕττον διακοπῆς τῆς πίεσεως ταύτης. Οὕτως ἀπολαμβάνομεν κύματα βραχείας ἢ μακρᾶς διαρκείας, ἅτινα διὰ τοῦ αἰθέρος ἀφικνούμενα εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, ἀναπαράγουσιν ἐπὶ τοῦ χάρτου τῆς συσκευῆς μακρὰ ἢ βραχεῖα σημεῖα.

Ὡστε τὸ πᾶν συνίσταται εἰς τὴν κίνησιν τῶν αἰθερίων ἠλεκτρικῶν κυμάτων, ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἕτερον σταθμόν.

Τὸ μέσον τοῦτο τῆς τηλεγραφικῆς ἀναποκρίσεως δὲν θ' ἀνεκαλύπτετο τοσοῦτον ἑγκαίρως, ἀνευ τῆς ἐπινοίας τοῦ διασώμου καθηγητοῦ τῆς Φυσικῆς ἐν τῷ καθολικῷ Ἰνστιτούτῳ τῶν Παρισίων, κ. Branly, ὅστις ὁμῶς οὐδόλως ἐσκέπτετο ἀληθῶς τὴν ἠλεκτρικὴν τηλεγραφίαν ὀπό-

ταν κατεγίνετο εἰς τὰς περὶ τῶν ἀκτινοβολούντων ἀγωγίμων σωμάτων μελέτας του. Ὁ κ. Branly εἶχεν ἀνακαλύψει, ὅτι μεταλλικὰ ρινίσματα εὐρισκόμενα ἐν ὀρειᾷ καταστάσει ἐντὸς θελίνου σωλήνος δὲν διεκκόλυνον τὴν διέλευσιν ἠλεκτρικοῦ ρεύματος στῆλη· ἀλλὰ παρετήρησε ταυτοχρόνως, ὅτι συναντωμένων τούτων ὑπὸ τῶν χερτσιακῶν κυμάτων, αὐθόρως συμμαζεύονται, καθίσταμένον καλλίστων ἀγωγῶν.

Τοῦτο συνετέλεσεν εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τῆς ἀνευ σύρματος τηλεγραφίας, τῶν ἐφευρετῶν αὐτῆς μεγάλως ὠφελθέντων ἐκ τῆς παραδόξου ιδιότητος τῶν μεταλλικῶν ρινισμάτων.

Ὁ σωλῆν τοῦ Branly δ, ὅστις φέρει δύο μικρὰς μεταλλικὰς πλάκας w, ἀναπληροῖ τὸ σύρμα τῆς γραμμῆς ἐν τῷ Μορσικῷ τηλεγράφῳ. Καὶ ὄντως, ἐὰν παρενθῶμεν ἐν τῷ κυκλώματι τῆς τοπικῆς στῆλης τοῦ Μορσικοῦ τηλεγράφου ἐν σωληνῶριον Branly, θὰ ἐμποδισθῇ τὸ ρεῦμα νὰ διέλθῃ. Ἄλλ' ἐὰν ἐπέλθωσιν ἠλεκτρικὰ κύματα, ἀποστέλλόμενα ἐκ τοῦ μεταδιδαστικῆς σταθμοῦ K, τὰ ρινίσματα ἠλεκτριζόμενα ἐξ ἐπιδράσεως συμμαζεύονται ἐν τῷ σωλῆνι, γινόμενα οὕτως ἀγωγίμα, τὸ τοπικὸν ρεῦμα διεγείρει τὸν μηχανισμόν (ἠλεκτρομαγνήτην) καὶ γραμμὴ χαράσσεται ἐπὶ τῆς ταινίας τοῦ χάρτου.

Ἐὰν δὲ τὸ ρεῦμα ἐξακολουθῇ ἀκόμῃ διερχόμενον, ἢ γραμμὴ φυσικῶς θὰ ἐξακολουθῇ χαρασσομένη ἐπὶ τοῦ χάρτου. Ἡ νέα αὐτὴ συσκευῆ, ὁπότεν τὸ κύμα παύσῃ ἐνεργοῦν, αὐτομάτως μεταδίδει διὰ μέσου μικροῦ σφυρίου ξηρὸν εἰ κτύπον ἐπὶ τοῦ σωλῆνος, ὅστις μεταβάλλει τὴν διάταξιν τῶν μεταλλικῶν ρινισμάτων καὶ παρακωλύει τὸν σωλῆνα νὰ ἢ ἀγωγίμος. Οὕτω τὰ ρινίσματα ἐπανέρχονται ἐν τῇ προτέρᾳ αὐτῶν ἀπομονωτικῇ θέσει. Νέον τότε κύμα μακρᾶς ἢ βραχείας διαρκείας καὶ νέον σημεῖον ἀνάλογον ταύτης παράγεται ἐπὶ τῆς συσκευῆς καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Τὰ ἠλεκτρικὰ κύματα διὰ τῆς μεθόδου ταύτης μεταφέρονται εἰς Μορσικὴν διάλεκτον, ἀνευ διαμέσου ὡς συνήθως σύρματος. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ὡς ἐπίνοια εἴνε ὠραία καὶ θαυμασία.

Ἦδη τίνι τρόπῳ συλλαμβάνονται τὰ ἠλεκτρικὰ κύματα. Τὰ κύματα φθάνουσιν εἰς τὸν λαμβάνοντα σταθμόν καὶ παραλαμβάνονται διὰ μέσου μακρῶν σωμάτων προσλωμένων ἐφ' ὑψηλοῦ ἴστού. Ὁμοιότροπως ὁ ἠλεκτρισμὸς ἐκφεύγων ἐκ τοῦ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΤΩΝ

[ΦΑΣΜΑΓΟΡΙΑ]

Ἐσπέραν τινὰ ὁ Χθόνιος περιερχόμενος τὴν ἀκτὴν τῆς Βουλίδος (1) συναντᾷ εἰς τὰς ὑπωροσίας τοῦ προσπίπτοντος ἀπορρώγου βράχου τὴν προσωποποιήσιν τῆς καρδίας του. Ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης τῆ ἐφαίνετο, ὡς εἴαν ἠσθάνετο ὁροσερὰν καὶ ἀναψικτικὴν ἀέρος πνοήν· ἐνῶ ὀλίγον τι προσωτέρω οἱ ἀβροφιαῖς τῶν περιβαλλομένων κίτρομηλέων κάλυκες ἐκυμαίνοντο ἐν τῇ θερμῇ αὔρᾳ καὶ συνήκουν τὸν ἀπάλον, γλοκύτατον ψιθυρὸν τῶν μετὰ τῶν λοιπῶν ἡρέμων τῆς φύσεως ἤχων.

Ἐν τούτοις ἐξετάζων τις προσεκτικῶς ἀμφοτέρους, ἤθελεν εὐρεῖ ἀντίθεσιν μεταξύ αὐτῶν καταφανσετέραν ἐκείνης, ἣν ἐπαρουσίαζον αἱ ἰδιόκαὶ ἐπόψεις καὶ ἡ ὀμίλια των.

Ἡ Συμβία, ὑπὲρ ποτε θελκτικῆ, ἐθεώρει κατὰ πρόσωπον τὰ πάντα ὡς κυρία τοῦ κόσμου. Εἶχε πνεῦμα λαμπρὸν καὶ σκεπτικόν, μὴ ἰσπερημένον τρυφερότητος καὶ λεπτότητος αἰσθημάτων· ἀλλ' ἐν ᾧ πάντα ταῦτα ἐλάβρανον κοσμικὴν τινα χροιάν, ἐφαίνετο μᾶλλον ἀπρησολημένη μαθητρία τῆς σκυθρωπῆς καὶ καυστικῆς φιλοσοφίας, τῆς παραγομένης ἐκ τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ ὡτε αἰσθανομένη τὸ κενὸν τοῦ ὑψηλοῦ κοινωνικῆς βαθμοῦ, εἶχε κακὴν ἰδέαν περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ὁ Χθόνιος ἦτο εἰς τῶν τακτικωτέρων συνόδων. Ἡ ποίησις, ἡ φιλοσοφία, ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι καὶ αἱ συνήθειαι τοῦ ἀρχαίου βίου ἦσαν μέρος τῶν γνώσεων, αἵτινες κατεῖχον θέσιν ἰδιαίτησαν ἐν τῷ πνεύματι του. Ὁ ἀρχαῖος Παικτωλὸς καὶ ὁ κλασσικὸς Τρωῶς ἠγαπήσαν τὴν αὐφάν του. Ἡ συνάφεια αὕτη πρὸς τοὺς πεθεώτρικα φέρεται ἀνωφελῆς, ἀλλ' ἔχει θέλησιν πρὸς ἀνεκφραστον ὅταν εὐρίσκειται τις εἰς τὰς τόπους, ἐνθα ἔχουσιν αἱ ἀθάνατοι ἐκείνης. Ἡ ἀνατρεφὴ ἡμῶν εἴνε ἀταλῆς ἀνευ τοσούτου εἴσεως διδαχῆς.

Ἐφαίνοντο κατευχαριστήμενοι ἐκ τῆς συντρο-

πιστέλλοντος σταθμοῦ, γεννᾷ τὰ κύματα διὰ μέσου ἐπίσης μακρῶν σωμάτων, τετοποθημένων ἐφ' ὑψηλοῦ ἴστού ἔξωθι τοῦ γραφείου. Ὀνομάζονται δὲ τὰ καθέτως ταῦτα προεξέχοντα σύρματα «κεραταί» (ἀντέναι) καὶ ὅσα ὑψηλότερον διατίθενται ἐν τισι περιστάσεσι, κατὰ τοσοῦτον ἢ τάσις τῶν κυμάτων εἴνε μεγαλειτέρα.

Ἡ μεταβίβασις ταυτοχρόνως δύο τηλεγραφημάτων, (Duplex) γίνεται διὰ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ ρυθμοῦ τῶν διακυμαντικῶν ἐκπομπῶν τῆς συσκευῆς καὶ τῆς ἐκλογῆς δύο ρυθμῶν λίαν διαφόρων παλλόντων. Οὕτω δι' ἰσχυροῦ ρεύματος καὶ ἴστού, ἤψους πενήκοντα μέτρων, εἶδομεν, ὅτι εὐκόλως δύναται τις νὰ μεταβιβάσῃ τηλεγραφήματα εἰς ἀπόστασιν ἄνω τῶν ἑκατῶν ἐννεήκοντα χιλιομέτρων, ὡς ἐγένετο ἀπὸ τοῦ Βιοτ εἰς τὸ Calvi.

Ἦδη ἢ ἐταιρεία Μαρκόνη, ἐνισχυθεῖσα δι' ἐπαρκῶν μέσων ἐνεργείας, ἐγκαθιστᾷ τέλειον δίκτυον τηλεγραφικῶν σταθμῶν ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ἀκτῶν τῆς διώρυγος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ Mersey. Οὕτω δὲ τὰ ἀποπλέοντα ἐκ Λιβερπούλ ἀτμόπλοια, ὡς καὶ τὰ ἐκεῖ ἀφικνούμενα θὰ δύναται ἐπὶ τινος ὥρας νὰ συγκοινωνῶσι μετὰ τῆς ἀκτῆς. Ἦδη ὑπάρχουσι τέσσαρες συγκοινωνίαι μετὰ τοῦ τηλεγραφικοῦ δικτύου τῆς ξηρᾶς, τῆς Ναυτικῆς Σχολῆς, τοῦ «Conway» ἑκατῶν ὀκτὼ χιλίῳ ἐκ Λιβερπούλ, τοῦ «Rosslan» 250 χιλ. ἐκ Λιβερπούλ καὶ τοῦ «Croskharven». Δις δὲ ἀντάλλαξαν τηλεγραφήματα, τῆ 25η π. Ἰουνίου μετὰ τῶν ἀτμόπλοιῶν «Lucania» καὶ «Lac-Champlain» εἰς ἀπόστασιν 50 χιλιομέτρων. Ὁ δὲ κύριος James Gordon Bennett παρευρεθεῖς εἰς τὰ πειράματα ταῦτα διοργανοῖ τηλεγραφικὸν τοιοῦτον σταθμόν ἐπὶ τῆς νήσου Nantucket, ἐπὶ τῆς πρώτης συναντωμένης ὑπὸ τῶν ἐξ Εὐρώπης ἐρχομένων πλοίων Ἀμερικανικῆς γῆς.

Ὡστε δύναται νὰ θεωρηθῇ βέβαιον, ὅτι ὁ ἀνευ σύρματος τηλεγράφος ἤρξατο ἤδη καὶ τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ.

Henry de Parville

(Κατὰ μετάφρασιν) Φ. Πρίντζης.

Ἡ νεοκτιώδης γυνὴ φέρει μέγα κόπον νὰ ἴσται πάντοτε καὶ ἐντέλως καλῆ. Ἐπιταγχνάουσα, ἔχει μεγάλην ἀξίαν.

Εἰκότως λησμονοῦμεν τὰ λάθη μετ, ὁπότεν οὐκ εἴμεν μόνον ἐνασούμεν αὐτὰ.

1) Βουλὶς ἀρχαία πόλις ὑπὸ τὸν Ἑλικῶνα, πλησίον τοῦ λιμένος Μυχοῦ ἀπὸ Βουλίωνος ἀποίκου, ἐν ᾗ ὑπὲρ πάντα θεῶν ἐλατρετέρο ὁ Πάριος. Σφάζονταί μετὰ τῆς ἀρχαίας Ἀκροπόλεως ὑπὲρ τὸ χειμερινὸν μετόχι τῆς Μονῆς Δομητοῦ, οὗ θεῖα κατέχευται ἡ Ἁράκλειος χειμάρρῳ, μετ' ὃν προσπίπτει μέγας βράχος ἀποκοσμημένος ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου ὑπάρχει καθέριον ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἁγίων Θεοδώρων τιμωμένο· καὶ διαρκῆς ὑμβροῦν ὄμβρ ἐντὸς λελαξευμένου μικροῦ φράγματος. Ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ γλοερά αὐτοῦ κορυφῆ ἦν ποτε ἐκτὸς ἀκτῆς τῆς ὑπερκειμένης Μονῆς.

φίας ἀλλήλων, καίτοι, ἀγνοῦν ὑπό τινος αἰτίου, οὐδέποτε ἦσαν σύμφωνοι περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος.

Υπῆρχε λοιπὸν εἰς τὴν Συμβίαν εἰγύμα ζωῆς, τὸ ὁποῖον ὁ Χθόνιος δὲν εἶχεν ἀπαντήσει εἰσέτι καὶ ἐξ αὐτῆς ἡθικῆς δυνάμεις αὐτῶν εὐρίσκειτο ἐν προξυσμῷ.

Οὕτως ἴσταντο θαυμάζοντες τὴν αὐτὴν γῆν καὶ τὸν αὐτὸν οὐρανόν, ἐν ᾧ ἀπὸ μὲν τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου ἤρχετο εὐάρεστος τις ὁσμὴ νεωστὶ κοπιήσης χλόης, εἰς δὲ τοὺς ἐκτεινομένους λειμῶνας ἐκείθεν τῆς πυκνῆς σπέης τῶν αἰγείρων, ὧν τὰ τρέμοντα φύλλα ἐφάνιεντο ὡσεὶ ἀποσεισόντα τὸν νύκτιον πέπλον, ἤκούετο ὁ κελαρυσμὸς ῥέοντος ὕδατος τοῦ Ἡρακλείου χε μάρρου, ἐξαφανιζομένου ἀνὰ τὰς σκιερὰς ἀποχρώσεις τοῦ λυκαυγυῶς.

Εἰς τὰ ἥρεμα ταῦτα τοπία ἀμφοτέροι ἐθούμαζον τὴν ἀρμονίαν τῶν τερψιθῶμων καὶ ἀπείρων χρωμάτων· ἀλλ' ὅ,τι πλεῖον παντὸς ἐνδιαφέρετο ὁ Χθόνιος νὰ βλέπῃ, ἦτο τὸ ὠχρὸν καθιστάμενον πρόσωπον τῆς Συμβίας, ἀπολαύσεως κατ' αὐτὸν τῆς καθαρᾶς καὶ ἁροσερᾶς νυκτερινῆς αὔρας.

Ἡ Συμβία ἐστὲναζε καὶ ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Ὁ Χθόνιος δειλῶς θεωρήσας τὴν κίνησιν μετὰ βραχείαν σιωπὴν, ὅποσα λέγει, μυστήρια ἀπαρτήρητα, πλὴν ἐνδιαφέροντα, περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτήρος τῆς πρακτικῆς ἐξεφροσύνης δὲν ἀνελεί τις ἐκ τῶν λεπτῶν σκωμμάτων μιᾶς συντροφῆς! Τίς δύναται νὰ προείπῃ πῶς θὰ τελειώσῃ τὸ κοινωνικὸν ἡμῶν σύστημα, καθ' ὃ ὁ ἔρω; ἀπολαύει βαρύτητος περισσοτέρας τῆς εἰς τὰ ἄλλα αἰσθημὰ διδομένης;

Ἡ Συμβία αὐτὴς στενάχασα· Πιστεύσατέ μοι, φωνεῖ, ἐν τῇ ἐποχῇ εἰς ἣν ζῶμεν δὲν πρέπει τις νὰ ἐκφράζῃται μεγαλοφώνως, φιλοσοφῶν περὶ ἔρωτος!

— Κυρία ὀμιλεῖτε ἐξ ἰδίας πείρας; ἠρώτησεν ὁ Χθόνιος θεωρῶν τὴν εὐκίνητον καὶ διαφανῆ φυσιογνωμίαν τῆς συνοδοῦ του.

— Ὅχι· ἀλλ' ἡ μεταλλαγὴ, ἀπεκρίθη, μ' ἔφραεν εἰς ἐμπάθη ἐνέργειαν.

Τὸ χεῖλος τοῦ Χθόνιου ἐσπάραζεν ἐλαφρῶς· ὑπέθεσεν ὅτι ἐκεντήθη ἡ ὑπερηφάνειά του. Ἐμμενεν ὀλίγον σκεπτικὸς καὶ ἐψιθύρισεν: Ἡ μεταλλαγὴ, ἴσως τῆς ἐλευθερίας, ἐξ ἧς ἡ ὠρὰ χρυσάλλης φαίνεται ἰδιότροπος, ἐνῶ αὐτὴ εἶνε τὸ ἔμβλημα τῆς ψυχῆς μου ἐξεικονιζόμενον ἐν τῇ ἐνιαίᾳ κοσμογονικῇ τοῦ φαιετροφόρου ἔρωτος διαμορφώσει.

Ὄντως ἡ Συμβία ἠσθάνετο ζωηρῶς καθ' ὃν χρόνον ὁ Χθόνιος ὀμιλεῖ μετὰ ζέσεως. Ἡκροῶτο τοῦ φιλοσοφούντος περὶ ζωῆς ὠραιότερας καὶ περὶ τοῦ περιβάλλοντος πολιτισμοῦ τοῦ τόσον σαπροῦ καίτοι λαμπροῦ κατ' ἐπιφάνειαν. Ἀφ' ἑτέρου ἡ Συμβία ἐνδον ἀρρομένη τὴν μάθησιν καὶ τὰς

παρατηρήσεις, ἀπεκάλυπτε μίαν μυστήριον, δι' ἣν ὁ πνευματώδης νέος ἐγνώριζε κάλλιον καὶ πρακτικώτερον τὸ κόσμον. Διὰ τῆς συνάφειας ταύτης τῶν ἰδεῶν ἐφωτίζοντο καὶ ἐτελειοποιούντο πρὸς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ βίου, εἰς ὃν κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας ἡ συμπεριφορὰ τῆς ἐνοίκου σημειωθείσα διὰ μεγάλης ἀθρότητας, καθίστα ἐλαττωματικὴν τὴν ἐνδόμυχον αἰωνίαν διαμάχην τῆς ἐπικρατήσεως.

Εἰς μίαν συγκινητικὴν στιγμὴν ἡ συνδιάλεξις διεκόπη. Ἡ Συμβία ἐκπλήσεται ἐξ ἀκουσίας ῥοπῆς καὶ ἀπομακρύνεται διαλογιζομένη, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἀφίεται τις εἰς τὸν ροῦν τῆς ζωῆς, χάνει πλεόν τὴν ὄψιν τοῦ καθήκοντος. Ἡ νέα Εὐα (1) ἐρυθρᾶ καὶ συμπύσσωσα μεταξὺ τῶν δακτύλων τὴν ἄκραν τῆς διαφανοῦς ἐσθῆτος τῆς, διευθύνεται πρὸς τινὰ παρακειμένην ἱεράν ὁδόν.

— Ἡ ἀπόφασίς σου λοιπὸν εἶνε ἀμετάκλητος; Ἀπεφάσισας ν' ἀφήσῃς τὸ σαρκίον τοῦτο εἰς τὸ ὁποῖον ἐνεκλείσθης μίαν ἡμέραν ἁεσιμῶτις ἐκουσία, ὁρμωμένη ἀπὸ τὰ εὐγενῆ αἰσθημα τοῦ νὰ φωτίσῃς διὰ τοῦ ἀπὸ τοῦ Παραδείσου (2) ληφθέντος σέλαος; τὰ σκιερὰ δώματά μου, τὰ πλασθέντα ἀπὸ ὀλίγης γῆνης ὕλης καὶ νὰ μεταδώσῃς αὐτοῖς ἄπασαν τὴν γαλήνην τοῦ οὐρανοῦ, ὅλην τὴν φαιδρότητα τῆς εὐδαίμονος ζωῆς τῆς Ἐδέμ; (3) Καίτοι Συμβία δὲν σὲ κρατῶ πλεόν, ἀφ' οὗ ἀντὶ νὰ μὲ φωτίσῃς ἐσκιάζῃς, ἀφ' οὗ ἀντὶ νὰ ἐπιφέρῃς τὴν ἡρεμίαν τοῦ οὐρανοῦ συνεκλονίσθης ὑπὸ τῆς δονουμένης τῆς Γεέννης (4)

1) Ὁ πρῶτος ἀνθρώπος ἐκλήθη Ἀδὰμ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Εὐα, ἐξ ὧν κατάγεται τὸ γένος (πράξ. 12' 26). Ἄλλ' Ἀδὰμ εἰς τὸ Ἑβραϊκὸν σημαίνει γῆνιν, ἀπὸ τοῦ Ἀδαμά, τὸ ὁποῖον σημαίνει γῆν ἢ χοιόν, καθ' ὃν τρόπον καὶ οἱ Λατίνοι homo τὸν ἀνθρώπον ὀνομάζουσιν ἐκ τοῦ humus, ὅπερ σημαίνει τὴν γῆν (Ἀπόστ. Α'. Κορινθ. 1Ε', 47. ἴδε καὶ Γενέσ. Β'. 7). Εὐα δὲ ὀνόμασεν ὁ Ἀδὰμ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μετὰ τὴν παράβασιν καὶ ἦν οἱ Ἑβδομήκοντα μετέφρασαν ζωὴν (Γενέσ. Γ', 20). Ἄλλ' ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως κατὰ τοὺς αὐτοὺς εἶνε ἀσαφιστάτη αὐτὴ κληθήσεται γυνὴ ὅτι ἐκ τοῦ ἀνδρός [αὐτῆς] ἐλήφθη· ἐνῶ τὸ Ἑβραϊκὸν λέγει κληθήσεται ἰσά ὅτι ἐκ τοῦ ἴσου ἐλήφθη, ὅπερ ὁ Σύμμαχος προσφεύσεται ἠρμήνευσεν Ἀνδρίε.

2) Ἡ λέξις Παράδεισος ἐλήφθη ἐκ τῆς ἀρχαίας Περσικῆς γλώσσης Π α ρ α δ ε ι σ χ ι α καὶ σημαίνει τὸν βασιλικὸν κῆπον. Οἱ Ἑβδομήκοντα μετέφερον τὸν ὄρον τοῦτον μεταφράσαντες τὴν Ἑβραϊκὴν λέξιν γὰν σημαίνουσαν τόπον κατάφυτον, κῆπον καὶ ἀλληγορικῶς παρὰ τοῖς ἐκκλησιαστικαῖς τὸν χλοερὸν τόπον, ἐνθα ὑποτίθεται ὅτι διάγουσιν ἐν μακαριότητι αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων (ἴδ. Πολυδεύκ. ὄνομαστ. καὶ Ξενοφ. Βιβλ. 5' Ἀπομν.).

3) Ἐδέμ λέξις Ἑβραϊκῆ σημαίνουσα ἡδονή, ἀγαλλίασις ἐξ ἧς κῆπος· Ἐδέμ, τόπος· ἐκτάκτου ὠραιότητος καὶ χάριτος.

4) Ἡ Γεέννα εἶνε παραφθορὰ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Γ ε Ἐννὸμ ἢ Γ ε δὲν Ἐννὸμ ἦτοι κοιλίας ἢ φάραγξ τοῦ Ἐννὸμ ἢ τῶν υἰῶν τοῦ Ἐννὸμ· ἐλέγετο δὲ οὕτω τόπος παρακειμένος τῇ Ἱερουσαλήμ πρὸς εὐρότονον.

καὶ ἀπὸ κυρίων μεταβλήθης εἰς δούλην καὶ ἐπὶ ὁδηγοῦ εἰς ἀχίλουδον, ἐάν ἀντὶ νὰ μὲ προσφέρῃς τὸ νέκταρ τοῦ χυμοῦ τοῦ Παραδείσου κρῖνον, ἐποτίσθης τὸ δηλητήριον τῆς ἀπογοητεύσεως. Διάσυσσον, ἱερά μάρτυς, τοὺς αἰῶνας, ὡς στιγμῆς, διὰ τῆς τῶν ἀτέρμονας ἀποστάσεις δι' ἐνὸς ἄλματος καὶ ὑπαγε ν' ἀποβάλλῃς τὸν ρυπον τὸν γῆινον ἐντὸς τῆς Ἑκκλησίας, τῆς ἱερᾶς ταύτης κολυμβήθρας, τῆς φάντης τῆς Βηθλεέμ. Εἶσαι εὐτυχής· ἔχεις πτέρυγας! Δὲν μὲ παραλαμβάνεις μετὰ σοῦ;

Ἄλλ' ἡ Συμβία εὐρίσκειται ἤδη μακρὴν. Ἐτάνυσε τὰς λευκὰς πτέρυγας καὶ ἵπταται ὑπὲρ τὰ ἀρωματώδη Ἑλικώνια ἄλση.

Εἶνε νύξ· ὁ οὐρανὸς ἐκτείνεται καθρὺς, ἐνδεομένους τὴν ἀργυρόστικτον στολὴν του· αἱ αὐραὶ ὑπνώττουςιν ἐντὸς τῶν ἀγκαλιῶν τοῦ Ζεφύρου καὶ μυστηριώδης σιγὴ κυριαρχεῖ τῆς γῆς.

Ἡ Συμβία προχωρεῖ. Δὲν ἀκούει περὶ ἐκείνην εἰμὴ τὸν ἀνεπαίσθητον κρότον, ὃν παράγουσιν αἱ κινούμεναι πτέρυγες τῆς. Ρίπτει τὸ βλέμμα πρὸς τὴν γῆν, τὰ πάντα ἡμεροῦσιν· αἱ ὑπ' αὐτὴν κοιλιάδες ὀμαζίζουσι πρὸς νεκροταφεῖα, ἐφ' ὧν ὡς μνημεῖα διακρίνονται αἱ πόλεις ὑψούμεναι· δὲν ἀκούεται οὔτε τὸ βέλασμα προβάτου, οὔτε πτηνοῦ τὸ λάλημα, οὔτε ὁ περιπαθὴς στόνος αὐλοῦ· καὶ αὐτῶν τῶν ἀενάων Διρκίων ναιμάτων τὰ ρεῖθρα ἀκίνητοισι καὶ φιλαρισκῶς ἐντὸς τῶν γαληνιαίων ὑδάτων τῶν κατοπτρίζονται οἱ ἀστέρες.

Διακρίνει ἤδη τὰ πρῶτα πῶτα τῆς Ἰπάτης Ἑκκλησίας καὶ αἰσθάνεται μετὰ πάροδον τόσων ἐτῶν, ἀφ' ἧς κατήλθεν εἰς τὴν γῆν, φρικίασιν· ἀπλοὶ ἀκινήτους τὰς λευκὰς πτέρυγας· δὲν δύναται νὰ προχωρήσῃ τὴν συγκλονοῦσι τὰ ρίγη ἱερᾶς συγκινήσεως· νομίζει ὅτι ἐπανάθλιπει τὰ πάτρια δώματα καὶ ἐν ὄακρῳ κατολισθαίνει ἀπὸ τῶν βλεφαρίδων, καταπίπτει ἐπὶ τῆς ἐν τινὶ ρυακί κατοπτριζομένης χρυσοῦς μορφῆς ἐνὸς ἀστέρος...

Μία φωτεινὴ γραμμὴ ἀπερᾶντου μήκους καὶ ἐκθαμβωτικῆς λάμπειος διέδραμε τὸν οὐρανὸν καὶ κατηύγασε τὸν κόσμον.

Ἡ Συμβία κατεπλάγη. Μὴ εὐρίσκειτο ἐν τῷ Παραδείσῳ; Ἄλλὰ μόνον ὑπὸ τοιοῦτου φωτός ἡ Ἐδέμ ἐλαμπρόνετο!

Αἰφνης ἀνοίγονται τοῦ οὐρανοῦ αἱ κυναὶ πύ-

Οἱ βασιλεῖς τοῦ Ἰούδα τὸν τόπον τοῦτον διὰ τὸ τερπνὸν τῆς θέσεως εἶχον ἐκλέξει πρὸς ἀνέγερσιν ναοῦ τοῦ Μολὸγ, αἰμοχαρεῖ τῶν Ἀρμονιῶν θεῶν, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς Ἰουδα, κατεδάφισεν τὸ ἱερὸν καὶ ἴνα κατασχῶν τὴν μνήμην αὐτοῦ, τὸν τόπον κατέστησε δημόσιον κοπρῶνα· εἶμανε δὲ τὸν Θεοῦθεν τὸν ἐν φάραγγι οἴου Ἐννὸμ αὐτοῦ διάγειν ἄνδρα τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ ἄνδρα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τῷ Μολὸγ ἐν πυρὶ (Δ', Βασιλ. κγ', 10). Ἐντεῦθεν ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις σημαίνει τόπον πυρὶφλεκτον προωρισμένον διὰ τοὺς ἀστέρας.

λαὶ καὶ χορεία ἀγγέλων λευγεμενοῦσα κατέρχεται πρὸς τὴν γῆν γλυκὴ μέλιουσα πρὸς τοὺς ἐν τρόμῳ ἐξεγερθέντας ποιμένας πρωτάκουστον ὕμνον:

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Αἰσθημα γὰρ κατέκλυσε τὴν Συμβίαν· δὲν ἠπατάτο ὅτι εὐρίσκειτο ἐντὸς τῆς Ἐδέμ ἀφ' οὗ ἀνεγνώριζε τοὺς ἀδελφούς της, μεθ' ὧν τὸς αἰκίας συνήκαζε, συνωμίλησε καὶ τὸς αἰκίας γόνου κλίνας ὕμνος τὸν Κύριον! Κι· αἱ ὀλίγον τῆς πτέρυγας καὶ εὐρίσκειται πλησίον ἐνὸς ἀγγέλου ζητεῖ νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα του καὶ νὰ δευῶσασιν ὁμοῦ ἐν τῷ ἀπέριμῳ· ἐκεῖνος εἰς τὴν ἐπαφὴν τῆς χεῖρός της στρέφει ὄργιλλον τὸ βλέμμα καὶ διὰ μιᾶς τῶν πτερυγῶν κί· ἤσειως φεύγει μακρὰν ἀκολουθῶν τὴν πτήσιν τῶν ὑψωθέντων ἀδελφῶν του.

Ἡ Συμβία ἐκθαμβος δὲν δύναται νὰ ὑψωθῇ οὔτε κατὰ δύο δακτύλους καὶ θεωρεῖ ἀκρῶς τὴν κατὰ μικρὸν ὀπθεῖν τῆς κλειομένης πύλης τῶν οὐρανῶν ἐξαφανιζομένην ἀγγλικὴν χορείαν, ἐνῶ εἶτι ἀκτῆγεῖ ἀνὰ τὰς κοιλιάδας ὁ Θεοπέσιος ὕμνος:

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Στρέφει καὶ πάλιν πρὸς τὴν γῆν τὸ βλέμμα· εὐρίσκειται ἄνωθεν τῆς Βηθλεέμ· ἡ κόμη ὑπνώττει τὸν μεσονύκτιον ὕπνον καὶ μόνον ἀγρυπνοῦσιν οἱ φανοὶ δειλῶς προβάλλοντες τὸ πρόσωπόν των εἰς τὰ σκότη τῆς νυκτός. Ἰσχυαί ἐπὶ στιγμῆν ἐρευνῶσα διὰ τοῦ βλέμματος μίαν πρὸς μίαν τὰς καλιῶδας τῆς κόμης· αἰφνης ἀγασσάται ὑπὸ χαρᾶς ἁγίας τὸ στήθος της καὶ συστειλάσασ τὰς πτέρυγας κατέρχεται μετὰ ταχύτητα βέλους· Ἀκρῶς πρὸ τῆς θύρας ἐνὸς σταύλου, ὅπῃ τὸ τρεμοσθίνον φῶς μιᾶς λυχνίας, διακρίνει ἐντὸς φάντης τὸ σῶμα παιδίου ὑπνώττοντος τοῦ ὁποῦ τὰς μικρὰς χεῖρας γονυπετῆ λείγουσι τοῦ σταύλου τὰ ζῶα· τὸ ρίγος τὸ ὁποῖον ἠσθάνθη πρὸ μικροῦ, τὴν καταλομβάνει πάλιν· θέλει νὰ προχωρήσῃ, νὰ εἰσελθῇ ἐντὸς τοῦ σταύλου, ἀλλὰ μίαν ἀγνωστὸν δυνάμει τὴν συγκρατεῖ καὶ τὴν ἀναγκάζει νὰ γονυπετήσῃ ἐκεῖ πρὸ τῆς θύρας.

Τι; Ὅ,τι ἀπολαμβάνουσι τὰ ζῶα δὲν ἐπιτρέπεται εἰς αὐτὴν νὰ ἀπολαύσῃ ἢ θὰ μολύνη τὴν κόπρον τοῦ σταύλου ὁ ποὺς της ἐάν πατήσῃ ἐπ' αὐτῆς; Εἶνε λοιπὸν ἀγνότερα τὰ ζῶα, ἡ κόπρος ἀσπιλοτέρα τῆς Συμβίας;

Αἰσθημα ἀπεριγράπτου λύπης κατετρέγγε τῆς Συμβίας τὰ σπλάγγνα καὶ ῥέουσι τὰ δάκρυά της ἀκράτητα καὶ ψελλίζουσι τὰ χεῖλη της μίαν ἐντὸς μυστικὴν...

Ἀκτίνες ἀστέρος ἐκθαμβωτικῆς λάμπειος διηύγασαν τὴν φάντην.

Ἡ Συμβία χαρὰν αἰσθανθεῖσα ὑψοῦται ὡς πο-

λύχρωμος λυχνία και ίσταται επί του κόσμου παρήγορος ίρις.

- Τι ζητείς;
- Δεν με αναγνωρίζεις;
- Όχι! Δεν ένθυμούμαι να σε είδω άλλοτε.
- Με είχες ίδει μίαν άλλην φοράν, αλλά μ' έλησμόνησες έκτοτε.

Ανάγντε είμαι ή Συμβία.

- Η Συμβία; . . .

- Διατί έκπληττεσε; Μήπως είρωνεύεσο τότε, ότε έλάτρευες τόν ύλικόν έρωτα και μοί έλεγες ότι θά ήδυνάμην να καθαρισθώ εις τήν φάτνην τής Βηθλεέμ; Ίδού έκαθαρίσθην, έλουσθην εις τό λουτρόν τών δακρύων, τών δακρύων τής μετανοίας, έννε ώρσίον λουτρόν, και εί ολίγον, άλλ' έσο βέβαιος ότι άπαξ έμβαπτισθίς θά έξέλθης παντελώς άπ'ήλλαγμένους τών ρύπων. . .

- Συμβία που έπήγες;

- Είμαι έντός σου Ψυχή. Δεν θά με κυβερνήσης πλέον. Θέλεις να σοί άποδείξω τήν ίσχύν μου; Χθόνιε γενυπέτχσον.

Και τό Σώμα έκλινε γόνυ.

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ Α. ΒΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΡΑΔΑΜΑΝΘΟΥΣ

ΥΡΙΣΚΟΜΗΝ εις τήν είσοδον του βασιλείου του Άδου και είδον τόν Ραδάμανθον, ένα τών τεθνεώτων δικαστών, καθήμενον εις τό προεδρείον του, προς τάριστερά του έκάθητο ο φύλακας του Έρέβους και προς τά δεξιά του ο φύλακας του Ήλυσιου πεδίου. (*) Μοί είπον ότι είσάκεν τήν ήμέραν έκείνην γυναίκα, διότι πολλά πρόσωπα του φύλου τούτου έσπευδον να φθάσωσι και διότι ο τέπος τής διαμονής των δεν είχεν είσέτι πρόγραφή. Ηθέλησε να άποτείλη εις έκάστην έξ αυτών τήν αυτήν έρώτησιν, άν γνωρίζωσι τι είχον κάμω. Είς τούτο τό ζήτημα, τό όποιον άπηύθυνεν εις όλην τήν συνέλευσιν, αυτάρ παρατήρησαν άλλήλας ως να μη έγνωρίζον τί άφείλον να άπαντήσωσι τας ήρώτησεν έπειτα ίδιαιτέρως.

- Κυρία, είπεν εις τήν πρώτην μετόδ αυτών, εύρίσκεσθε εις τήν γην περίπου πεντήκοντα έτη, τί έκάματε εις όλο τούτο τό χρονόν διάστημα;

- Τι έκαμα; άπήντησεν αυτη, τή άληθεία, δεν γνωρίζω πολύ καλά τί έκαμα, έπεθύμουν να είχον σιγήσας τινάς δια τό σκεφθώ.

Μετά παρέλευσιν ήμισείας σχεδόν ώρας αυτη άπήντησεν ότι άείποτε διεσκεδάσεν, έφ' ό ό Ραδάμανθους έκαμε σημεϊον εις τόν προς τ' άριστερά του φύλακα να φροντίση περί αυτης.

- Και ύμεις, κυρία, είπεν ο δικαστής, ήτις έχετε ύφος τοσοϋτον μειλίχιον και τοσοϋτον μαλθακόν, πιστεύω ότι έρχεσθε να μας άποδώσθε έπισκεψιν εις τό 29ον έτος τής ηλικίας σας, τί έκάματε καθ' όλόν τούτον τόν χρονόν;

(*) Η απ' ήμιν Ηρακλείου.

- Δεν άφησα εργασία, είπεν αυτη, τα 12 πρώτα έτη του βίου μου ένησχολήθην να στολίσω μίαν πλαγγόνα και κατά τά επίλοιπα ν' αναγινώσκω κωμώδεις και μυθιστορήματα.

- Πολύ καλά, είπεν ούτος, έκάματε λαμπράν χρήσιν του χρόνου σας, είθε να σας ώφελήση.

Η έπομένη ήτο γυνή άγρότικ, άπλοϊκών διαθεσών.

- Ή καλά, αγαπητή μου κυρία, είπεν ο Ραδάμανθους, τί έκάματε σεις;

- Μη προς βάρος τής ήμετέρας εύγενείας, άπήντησεν αυτη, δεν έζησα παντόπασιν ή τεσσαράκοντα έτη και κατά τό διάστημα τούτο έδωκα εις τόν σύζυγον μου έπτά θυγατέρας, τή έκαμα 9000 τυροϋς και άφησα τήν μεγαλειότητα μου κέρην μετ' αυτου, δια ν' άγρη ή επί τής οικίας της κατά τήν άπουσίαν μου, και τολμώ να είπω, ότι αυτη είναι μία τόσοσν καλή οικονομός, όσον ουδεμία άλλη κέρη τής γενεονίας.

Ο Ραδάμανθους έγέλασε με τήν απλότητα της καλής ταύτης γυναικός και διέταξε τόν φύλακα του Ήλυσιου πεδίου να τήν λάβη υπό τήν προστασίαν του.

- Και ύμεις, καλή κυρία, έξηκολούθησεν άποταθεί, προς τήν έπομένην, τί έκάματε κατά τά 35 έτη του βίου σας;

- Κύριε, άπήντησεν αυτη, δεν έκαμα ουδέν κακόν, σας βεβαίω.

- Πολύ καλά, επανέλαθεν ούτος, αλλά τί καλόν έκάματε;

Η κυρία εύρέθη εις μεγάλην άμηχανίαν επί τή έρωτησει τούτη και έπειδή δεν έγνώριζε τίν' άπαντήσῃ, οι δύο φύλακες ώρμησαν τούτοχρόνως να τήν απαγάγωσιν, ο εις τήν έλαξεν από τήν χειρα δια να τήν οδηγήσῃ εις τό Ήλυσιον πεδίον και ο άλλος τήν ήρπασε δια να τήν σύρη εις τό Έρέβος, άλλ' ο Ραδάμανθους διατηρών άξιαγέπητον μετριοφροσύνην, και κατά τό ύφος και τό ήθος του, διέταξε να τήν άφήσωσιν έλευθέραν και να τήν κρατήσωσιν ίδιατέρως δια δευτέραν έξέτασιν, ότε θά υπήρχε περισστέρα εύκαιρία.

Μία γηραιά γυνή με άγέρωχον και παράξενον φυσιογνωμίαν παρουσιάσθη έπειτα εις τας κιγκλίδας του δικαστηρίου και όταν τήν ήρώτησε τί είχε κάμη

- Άληθώς, είπεν αυτη, έζησα έβδομήκοντα έτη εις πολύ καλόν κόσμον, και ήμην τόσοσν ώργισμένη έναντιον σωρείας τρέλων νέων, ώπτε διήλθον δια σχεδόν τά τελευταία μου έτη δια να έπικρίνω τήν διαφθοράν του σίβου. Έψεγα καθ' έκάστην τήν θρσσειαν διαγωγής των γειτόνων μου δια να προφυλάξω έκείνους μετὰ τών όποιων συνωμίλουν δι' αυτας τάς πλάνος και αυτας τας υωρίας.

- Πολύ καλά, είπεν ο Ραδάμανθους, αλλά διατηρείτε οφθαλμόν τοσοϋτον άγρυπνον επί των ιδιικών σας πράξεων;

- Να σας είπω τήν άληθειαν άπήντησεν αυτη, έπεθύμουν τοσοϋτον να δημοσιεύσω τά σφάλματα έκάστου, ώστε δεν είχον τόν καιρόν, να διακρίνω τά ιδικά μου.

- Κυρία, είπεν ο Ροδάμανθους, λάβετε τήν κωλύσιν να περάσῃτε προς τάριστερά μου και να κάμετε θέσιν εις τήν σεβαστήν κυρία, ήτις είναι όπισθεν σας.

- Καλή μου κυρία, είπεν ούτος, είσθε 80 έτών ήκούσατε τήν έρώτησιν μου τί έκάματε τόσοσν χρόνια εις τόν κόσμον;

- Α! κύριε, είπεν αυτη, έκαμα ότι δεν θά έπρεπε να κάμω άλλ' είχον λάβῃ τήν τελευταίαν άπόφασιν να μεταβάλλω διαγωγήν, άν δεν ήμην προκατελήμμενη υπό προώρου θανάτου.

- Κυρία, είπεν ούτος, κάμετέ μου τήν χάριν ν' ακολουθήσετε τήν οδηγόν σας.

Δείκρινεν έπειτα μίαν άλλην γυναίκα τής αυτης ηλικίας και τήν ήρώτησε με τας αυτας λέξεις Η κυρία τῷ άπήντησεν:

- Έγενόμην σύζυγος άνδρος τοσοϋτον αγαπητου κατά τά γηρατειά του, όσον και κατά τήν νεότητά του, έγενόμην μήτηρ και εύτυχής δια τά τέκνα μου τά όποια έλαξο φροντίδα ν' άνυψώσω εις όλας τας καλός και ήθικός όργός, ο πρωτότοκος υίός μου εινε εύλογημένος από τούς πτωχούς και ήγαπημένος από όλους έκεί σους, οι όποιοι τόν γνωρίζουν. Έξων εκ των είσοδημάτων μου και άφησα τήν οικογένειάν μου πολύ πλουσιωτέραν από ότι τήν είχον εύρη.

Ο Ραδάμανθους, όστις έγνώριζε τήν άξιαν τής γηραιάς τούτης γυναικός, έμειδίασε με ύφος τοσοϋτον χαρίεν, όσον ο φύλακας του Ήλυσιου πεδίου και έτεινε τόν βραχιόνά του προς αυτην. Δεν τήν είπεν έξ ολοκλήρου έγγίσῃ και αι ήρήτιδες της έτέλλιν, οι οφθαλμοί της έλαμψαν δια ζωής λάμψους, αι παρειά της έγιναν όρσοειρά και ροδόχροαι και ένεφανίσθη έν έλη τή άθηρὰ καταστάσει τής νεότητος και τής ωραιότητος. Μία να κυρία έχουσα πολύ σπασίαν ιδιοφυίαν να καλλωπίεται έσπευδε να φθάσῃ προς τόν χριστό, εις τρόπον ώστε διήλθε βιαιώς δια τό πλήθος και ένεφανίσθη προς τών άλλων εις τός κιγκλίδας. Όταν τήν ήρώτησαν τί είχε κάμη κατά τό εικοσιπενταετές διάστημα του βίου της εις τόν κόσμον:

- Αφίερωτα έλακ τας προσπάθειάς μου, είπεν, άφ' ότου έφθασα εις τήν ηλικίαν της κρίσεως, να γίνω αγαπητή και να άποκτήσω λατρευτάς. Μετεχειρίσθην κοσμητικά υδατα, κατασκευάζον χρώματα μετέτριπον υπογένεια, κατωπτερίεμην, έδοκίμαζον πάν ότι ήτο καλλίτερον προς βαφήν και έφρόντιζον να περιστέλλω τόν σιηθόδεσμόν μου.

Ο Ραδάμανθους, χωρίς να τήν άκούσῃ μέχρι τέλους, διέταξε να τήν απαγάγωσιν. Επί τή έμφανίσει του Έρέβους ή βαφή της έξηράνθη, τό πρόσωπόν της έπλήρυσθη ήρητιδών και έλόκληρος κατέστη δυοειδής. Αφηρέθην τότε υπό του άπομεμακρυσμένου θορύβου στίφους γυναικών, στίπινες προσπορεύοντο γελώσαι, άδούσαι και χορεύουσαι. Ημην πολύ περίεργος να έδω τήν ύποδοχήν, τής όποιας θά έτύγχανον ούται και τούτοχρόνως έφοδούμην πολύ ήμπως ο Ραδάμανθους δεν τεράζῃ τήν ευθυμία των, άλλ' επί τή έμφανίσει τήν, ο θόρυβος έγένετο τοσοϋτον σφοδρός, ώστε έξύπνησα.

(Έκ τού Γαλλικού;)

A - ΔΙΣ

Η ΕΝ ΠΥΡΓΩ ΤΗΣ ΒΟΥΤΑΡΙΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΗΜΩΝ

ΣΗΜ. Φ. Μολοντί βραδέως λαθόντες τήν κάτωθι διατριβήν, εύχριστως δημοσιεύομεν αυτην, ως πολλά άνέγουςαν τά διδακτικά και ωφέλιμα περί των έξω διαβιόντων ήμογενών μας.

Και έφέτος έδόθη υπό του Συλλόγου των Έλληνίδων κυριών «ή Ομόνοια» ο ύπερ των Έλληνικών ένταϋθα Σχολών έτήσιος εύργετικός χορός, ή έπιτυχία του όποιου ήν πλήρης, ως προς τήν λαμπράν διακόσμησην των αίθουσών τής Έλληνικής Σχολής και τήν είσπραξιν, μ' όλην τήν οικονομικήν του τόπου

κρίσιν. Τόν οικογενειακόν, ούτως είπειν, τούτον χορόν διαρκέσαντα μέχρι τής πρώτας έ. μεγάλη διαχύσει έτίμησαν αι έκλεκτώτεραι τής Κοινωνίας Πύργου οικογένειαι, έν αίς ο εύγενέστατος διοικητής του 24ου Συντάγματος κ. Ι Δραγάνωφ μετὰ τής εύγενεστάτης και φιλοκάλου Κυρίας του, προσενεγκόντος αντί μικράς άμοιβής και τήν μουσικήν του Συντάγματος υπό τήν διεύθυνσιν του άρίστου αρχιμουσικού κ. Γ. Σαγκούνωφ.

Άπουσίασεν όμως ο ήμέτερος ύποπρόξενος, ο έπίσημος αντιπρόσωπος του Έλληνισμού κ. Π. Τζανέτος, άδιαθετών, ως έμάθομεν, όπερ όμως λίαν έσχολιάσθη.

Έγένοντο όμοίως αι βουλευτικά έκλογαί μετὰ μεγάλης έλευθερίας και ήσυχίας, πράγμα πρωτοφανές, και άνεδείχθησαν βουλευταί μετὰ καταπληκτικής πλειοψηφίας οι Σταμπουλοδικοί κ κ. Στρατής Δημητρώφ εκ τινος χωριέυ τής επαρχίας Πύργου καταγόμενος και Δ. Πετκώφ ο πρώην Δήμαρχος Σοφίας και πρώην Ύπουργός.

Οι Έλληνες έκλογείς Πύργου έν τή τελευταία ώρα και έλως βεβιασμένως ήθέλησαν να συνενωθώσιν, όπως από κοινού και έν σώματι άπαντες ψηφίωσιν, ύπερ του πολλών συμπαθειών δικαίως άπολαύοντος ένταϋθα κ. Τότση δικηγόρου και του κ. Ν. Αλεξανδρώφ, τέως Δημάρχου, άλλ' ή καταδάφισις των καταστημάτων τής αγοράς, έν οίς και των τής Έλληνικής Εκκλησίας, άπεράκομη άνεγείρει ο χάριν τής πρό διετίας δημοτικής έκλογής δημοσία ύποσχεθείς εύεργετικώτατος και πατριωτικώτατος (:) Άρχοντας, τά Σχολειακά, Μοναστηριακά και άλλα τινά δεν επέτρεψαν εις πολλούς να δώσωσι ψήφον τῷ κ. Νικολάκη και ούτως άπέτυχεν ο συνδυασμός ούτος.

Έν τούτοις όξίον παρατηρήσεως είναι, ότι άμα έλειψεν ο κακός δαίμων, εύθως έγένετο έν βήμα προς συνενόησιν και συγκέντρωσιν των ήμογενών Πύργου. Καλόν και άγιον βεβαίως είναι να επέλθῃ μετὰ των ήμογενών, ού μόνον ένταϋθα, αλλά και έν Άγχιάλω, Μεσημβρία, Σωζουπόλει και άπανταχοϋ, ένθα ύπάρχει Έλληνική Κοινότης, μία είλικρινής όμόνοια, αγάπη και συνενόησις δια παντός και εις πάσαν έκλογήν, διότι τότε μόνον δύναται τό Έλληνικόν στοιχείον να έχῃ ζωήν, ισχύν, σημασίαν και ύπόληψιν παρά τας Άρχαίς, Έλληνας βουλευτάς και Δημαρχεία Έλληνικά, πλεονάζοντος του Έλληνικού στοιχείου εις τας έν λόγω Κοινοτήτας. Άλλ' άραγε θά κατορθωθῃ τούτο; Άμφιβάλλομεν, ένόσω είσιν έκκρεμεί ζητήματα τινά γενικού συμφέροντος των Έλληνικών Κοινοτήτων, οία είσιν ή έτησία συνδρομή τής Μονής, τής πωληθείσης Μονής

της 'Αγίας 'Αναστασίας, τὸ χρέος τῶν κληρονόμων τοῦ μ' καρίτου Γ. Μανταγκιώζη πρὸς τὴν Ἑλλ. Ἐκκλησίαν Πύργου, ἢ κακῆ καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ διαθέτου διαχειρῆσαι τοῦ μεγάλου κληροδοτήματος τοῦ μακαρίτου καὶ ἀειμνήστου εὐεργέτου Πύργου καὶ Ἀγχιάλου Στ. Τοιτοίνα, ὁ πρό διετίας κατακριτέος τρόπος τῆς καταλήψεως τῶν Σχολῶν, αἱ δίκαι τῶν διδασκάλων, δι' ἅς ματαίως ἢ Κοινότης Πύργου δαπανᾷ εἰς δικαστικά έξοδα, ἐνῶ κάλλιστα ἠδύνατο νὰ συμβιδασθῆ καὶ ἄλλα τινα

Πλὴν ἄλλ' ὅμως τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ καὶ εὐκόλα, ἄμ' ὡς λείψη ἡ μικροφιλοτιμία καὶ ἡ ἰδιοτέλεια. Εὐχηθῶμεν λοιπὸν ἀπὸ καρδίας, ὅπως ἐπικρατήσωσιν ὑγιέστεραι σκέψεις καὶ ἐπιτευχθῆ ἡ τόσον ποθουμένη παρὰ πάντων ὁμόνοια, ἀγάπη καὶ εἰλικρινῆς ἀδελφοποίησις τοῦ ἐνταῦθα Ἑλληνισμοῦ χάριν τοῦ γοήτρου καὶ τοῦ ἐθνικοῦ αὐτοῦ συμφέροντος.

Ἐνῶ δὲ σεῖς αὐτοῦ κάτω ἀλληλοτρῶγεσθε καὶ συζητεῖτε περὶ ὄνου σικίας, ὦ Μεγαλοιδεάται, ἐνταῦθα δὲν παύουσιν ἐργαζόμενοι δραστηρίως μ' ὄλην τὴν οικονομικὴν των κρίσιν ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἐθνικοῦ αὐτῶν ἰδεώδους, τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Μακεδονίας, ὑποστηριζόμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ Πανολαϊσμοῦ. Πρὸς τοῦτο δ' ἀφίκετο ἐνταῦθα πρό τινων ἡμερῶν ἀντιπαραταγματάρχης τις τοῦ πεζικοῦ, ἐφεδρὸς Μακεδῶν, ὅπως καταρτίσῃ τάγμα Μακεδονικόν, μορφώσῃ αὐτὸ στρατιωτικῶς καὶ εἶναι ἔτοιμον εἰς πᾶσαν περίστασιν. Πάντες δ' οἱ Μακεδόνες εἰσὶν ὑποχρεωμένοι ν' ἀποτελῶσι τὸ τάγμα τοῦτο καὶ νὰ ἦναι μέλη τοῦ Μακεδονικοῦ κομιτάτου, πληρώνοντες κατὰ μῆνα ἀνά ἓν φράγκον ὡς συνδρομὴν. Οἱ δὲ τυχὸν ἀρνούμενοι πρέπει ἀμέσως νὰ ἐγκαταλίπωσιν τὸ βουλγαρικὸν ἔδαφος.

Βεσσαλομάγνης

ΤΟ ΣΩΣΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΓΙΑΚΟΥΜΙΔΟΥ

Τὸ πέλογος 'δέτε ἀφρίζει,
Τὸ κύμα τὸ μαῦρο λυσοῦ,
'Αγέρας, ἀκούστε, σφυρίζει,
Φρικτὰ, μὲ μαυρία φουῶ.

Γιὰ 'δέτε ἡ θάλασσα βράζει,
Σχισμένο, ὠμέ! τὰ πανιά
Βοήθεια τὸ στόμα μας κράζει!
Κρατήστε, παιδιὰ, τὰ σχοινιά!

Βοήθεια, κράτε, μὲ θάρρος παιδιὰ
Καὶ ὄλοι ἄς ἔχωμε, ὄλοι καρδιά!

Τὸ πλοῖό μας γέρνει στὸ πλάι,
Νερά μπαίνουν μέσα μ' ὄρμη,
'Αχ! κύμα σκληρὸ θὰ μᾶς φάη
Σ' αὐτὴ τῆ γραφτῆ μας στιγμῆ.

Βροχῆ, κεραυνοί, τρικυμία,
Καὶ μαύρη μᾶς δέρνει νυχτιά,
'Αχ, ὄσεε μας, Πλάστη μας, μία,
Μιὰ οἴκτου σου μόνο ματιά!

Βοήθεια, κράτε, μὲ θάρρος, παιδιὰ
Καὶ ὄλοι ἄς ἔχωμε, ὄλοι καρδιά!

Μανούλα γλυκερά ἡ εὐχή σου,
'Ας φιάξῃ σ' ἐμὰς μοναχῆ,
'Η ἀθάνα, μαννούλα, ψυχῆ σου
Μεγάλη ἄς δώσῃ εὐχή.

'Ας φτάξῃ ἡ εὐχή σου μεγάλη
Ὅτ' διώξῃ τὸ Χάρο αὐτῆ,
Τὸ κύμα θὰ διώξῃ καὶ πάλι
Τὴν ὥρα αὐτῆ τῆ φρικτῆ

Βοήθεια, κράτε, μ' ἐλπίδα παιδιὰ
Καὶ ὄλοι ἄς κάνωμε, ὄλοι καρδιά!

Παιδιὰ, κεραυνοὶ θὰ μᾶς κάψῃ
'Αχ! νὰ ἀστραπῆ φωτεινῆ,
Κ' ἡ μάνα ἡ δόλια θὰ κλάψῃ,
Ὅτ' ἀδύσ' ἡ γλυκερά της φωνῆ.

'Εκεῖ τὰ στοιχεῖα μαλλόνουν
Κ' ἡγεῖ ἡ βοή μακρυνά
Τὰ κύματα μαῦρα φουσκόνουν,
Μεγάλα ὅσ' ἄνε βουγά!

Βοήθεια, κράτε μὲ τόλμη, παιδιὰ
Καὶ ὄλοι ἄς ἔχωμε, ὄλοι καρδιά!

Μὰ νὰ ἡ αὐγοῦλα προβαίνει,
Τὰ σύννεφα τρέχουν φαριδιά,
'Αγέρας ὁ κρύος σιωπαίνει
Κ' ἡ μαύρη μᾶς φεύγει βραδειά.

Γ' ἀστὲρι γλυκὰ μᾶς φωτίζει
Ψηλά σὲ γλαυκὸ οὐρανό,
Τὸ κύμα σιγὰ μουρμουρίζει,
Δὲν εἶνε ὅσ' ἄνε σκοτεινὸ.

Βοήθεια τώρα μᾶς ἦλθε, παιδιὰ,
Καὶ τώρα νὰ ἔχωμε πρέπει καρδιά!

Γιὰ 'δέτε πῶς τρέχει στὸ κύμα
Τὸ δόλιο μας πλοῖο αὐτό,
Στῆ θάλασσα ἄγριο μνηῖμα
Δὲν ἦταν νὰ δοῦμε γραφτό

Γ' ἀστὲρι καὶ πάλι φωτίζει
Καὶ χαίρει στὰ στήθ' ἡ ψυχῆ,
Ζωὴ εἰς τὸ ναύτη χαρίζει
Τῆς μάνας του μόν' ἡ εὐχή.

'Ας κρᾶζωμε ὄλοι μας ζήτω παιδιὰ
Τοῦ ναύτη ἐλπίδα ἄς ἔχ' ἡ καρδιά!

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Ο ΚΟΠΟΣ ΕΙΝΕ ΑΝΑΝΤΗΡΙΟΝ

Ὅπως ἡ θλίψις οὕτω καὶ ὁ κόπος δηλητηριάζει τὸν ὄργανισμόν. Δὲν πρέπει οὐδεὶς νὰ βιάζῃ τὴν φύσιν. Εἴτ' ἐκουράσθητε ἀπὸ πνευματικῆν εἴτε ἀπὸ σωματικῆν ἐργασίαν, αἰσθάνεσθε τὸ πνεῦμα σας ζαλισμένον καὶ ἀπρόθυμον τὴν σάρκα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ σας κλείουσιν ἐκ τοῦ ὕπνου. Πρέπει νὰ διακόψητε τὴν ἐργασίαν καὶ ν' ἀναπαυθῆτε, διότι ὁ κόπος γεννᾷ καὶ παράγει πραγματικὸν δηλητήριον εἰς τὸ ζῆμα.

Τὰ πειράματα τῶν ἰταλῶν ἱατρῶν Ματζιόρη καὶ Μόσσο καθὼς καὶ ἄλλων, ἀπέδειξαν ὅτι ἂν γείνουν ἐνέσεις δι' αἵματος ζώου κεκημηκότος εἰς ἄλλο ζῶον ἐντελῶς ἀκοπίαστον καὶ σφριγηλόν, τὸ τελευταῖον θὰ κίσθνηθῇ ἀμέσως ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς κοπώσεως.

Ὁ Βενδένσκις ἔκτισε χημικὴν ἀνάλυσιν τοῦ αἵματος ἀνθρώπου κεκημηκότος καὶ εὗρε, ὅτι τὸ δηλητήριον τοῦ κόπου εἶναι παραπλήσιον πρὸς τὸ παλαιότερον γνωστὸν φυτικὸν δηλητήριον «κουράρε» τὴν ρητινώδη οὐσίαν εἰς τὴν ὅποιαν οἱ ἐρυθροδερμοὶ Ἰνδοὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἐνέθραπτον τὰ βέλη των, ἧτις ἐξάγεται ἐκ φυτοῦ τινος ἀναρχητικῶς ἀνήκοντος εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Στρώγων.

Τὸ δηλητήριον τοῦτο εἰσερχόμενον εἰς τὸν ὄργανισμόν, παραλύει τὴν ἐνέργειαν τῶν κινήτηριων νεύρων ἐπὶ τῶν μυῶνων, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων.

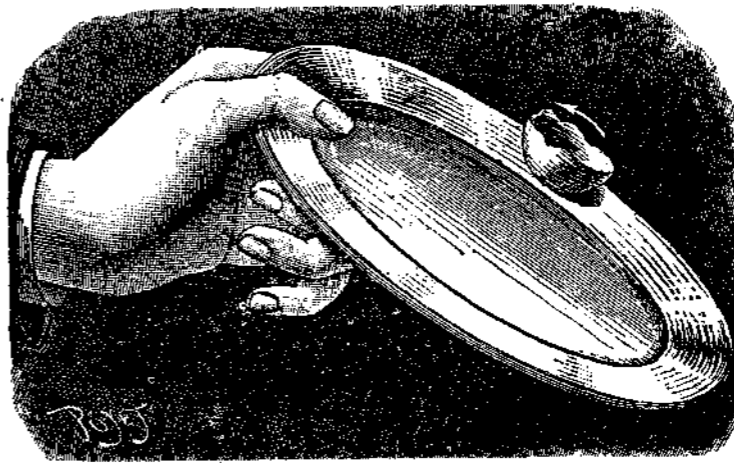
Ἀνάλογον χημικὴν ὑπόστασιν ἔχει τὸ δηλητήριον τοῦ κόπου ὅρα εἶναι θανατηφόρον.

Μὲ ἄλλους λόγους, ἂν παραχθῆ κατὰ ποσότητα ἀνωτέρην ἐκείνης, ἧτις δύναται νὰ ἐξαχθῆ ἐκτός τοῦ σώματος διὰ τῶν φυσικῶν ἀγωγῶν, ὄλοι ὁ ὄργανισμός ὑποφέρει καὶ ἐξασθενεῖ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Η ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ὅπότεν τρώγετε βραστά ὠά, μὴ λησμονεῖτε νὰ ἐκτελεθῆ τὸ ἀκόλουθον πείραμα, ὅπερ πάντοτε ἐπιτυχῶναι καὶ εἶναι διασκεδαστικόν.

Λάβετε πινάκιον τοῦ φαγητοῦ καὶ περιβρίξαιτε ἐλαφρῶς δι' ὕδατος τὴν περιφέρειαν αὐτοῦ καὶ εἴτα σχεδιαγραφήσατε διὰ τοῦ κροκοῦ τοῦ ὄου σας, ἂν

θέλετε, ἢ λίον τινα μετὰ τῶν ἀκτίνων αὐτοῦ εἰς τὸ κέντρον τοῦ πινακίου καὶ οὕτω θὰ ἔχετε ἐργαλεῖον πρόχειρον, κατάλληλον πρὸς ἐξήγησιν τῆς διπλῆς κινήσεως, τῆς ἡμετέρας γῆς στρεφόμενης ἐν ταυτῷ περὶ εαυτὴν καὶ περὶ τὸν ἥλιον.

Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦτου δὲν ἔχετε ἄλλο νὰ πράξητε ἢ νὰ τοποθετήσητε ἐν τεμάχιον τοῦ φλοιοῦ τοῦ ὄου σας ἐπὶ τῆς βεβρεγμένης περιφέρειας τοῦ πινακίου, ὡς δεικνύουσιν ἡ ἐναντι εἰκῶν. Κλίνοντες δὲ ἀρροδίως τὸ πινάκιον διὰ μικρὰς πίσεως τοῦ δακτύλου σας, θὰ ἴδῃτε μετ' ἐκπλήξεως τὸν φλοιὸν ταχέως στρεφόμενον περὶ εαυτὸν καὶ ταυτοχρόνως περιφερόμενον περὶ τοῦ πινακίου.

Ἡ δι' ὕδατος περιχλοιστῆ τῆς ἀκρας τοῦ πινακίου κωλύει τὸ κέλυφος νὰ διαφύγῃ τῆς περιφέρειας αὐτοῦ, συνεπεία τῆς κεντρόφυγος δυνάμεως.

Φ. Π.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΕΞΟΝΤΩΣΙΣ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

Ἐν ἐκ τῶν πολλῶν συντελεστικῶν μέσων πρὸς καταστροφὴν τῶν ποντικῶν εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς. Ἡ μέντα, ἧς τὴν ὄσμη ἀποστρέφονται πολὺ οὔτοι. Περιχύσατε λοιπὸν ὅσα μέρη συχνάζουσιν οὔτοι καὶ ἰδίᾳ τὰς ὄπας τῶν φουλεῶν των διὰ ρευστῆς μέντας καὶ θ' ἀπομακρυνθῶσιν ἀμέσως πάντες οἱ ποντικοὶ ἐκείθεν καὶ δὲν ὄξ πλησιάζουσιν, ἐφ' ὅσον ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ ὄσμη αὐτῆς τῆς μέντας.

ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΥΣΘΝΟΣ.

Οὔτε ὁ πάγος, οὔτε τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, οὔτε τὰ ἐλαφρὰ ἐνδύματα, οὔτε τὰ ἄλλα ἀνακουφιστικὰ καὶ τεχνικὰ μέσα συντελοῦσιν εἰς τὸν περιορισμὸν τοῦ καύσθνου. Μᾶλλον, ἂν θέλετε, βλάπτουσι, προσκαίρουσι ἀπομακρύνοντα αὐτὸν καὶ σφοδρότερον μετακαλοῦντα.

Ἡ μόνη θεραπεία τοῦ κακοῦ τοῦτου εἶναι τὸ ὀξυγόγον καὶ τὸ ἰώδιον, ὧν στεροῦνται αἱ θερμότεραι κατὰ τὸ θέρος προσπίπτουσαι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀκτίνες τοῦ Ἥλιου. Ἀναζητήσατε μόνον ὄθεν, τὸ μὲν ὀξυγόγον ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ τὸ ἰώδιον ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ θὰ δροσισθῆτε. Ἡ φυσικὴ πάντοτε θεραπεία εἶναι τὸ καλεῖτερον φάρμακον.

ΚΑΤΑ ΤΗΣΑΙΦΕΡΗΤΙΑΟΣ

Ἐν καιρῷ ἐπιδημίας διφθερίτιδος, δέον αἱ μητέρες ἀναποφεύκτως νὰ ὑποχρεώωνται τὰ μικρὰ τέκνα των νὰ κάμνουν καθέκαστην γαργαρισμὸς δι' ὕδατος, ἐν ᾧ διελύθη πρότερον κοινὸν μαγειρικὸν ἄλας μετ' ὀλίγου βόρακος.

ΚΑΤΑΠΑΥΣΙΣ ΠΟΝΩΝ ΠΑΘΩΝ

Ἄν καρφίον ἐσχωριασμένον τύχῃ νὰ εἰσδύσει εἰς τὴν χεῖρα σας, καύσατε μαλίον καὶ κρατήσατε τὸ τραῦμα ἄνωθι τοῦ καρφοῦ ἐπὶ ἐν τέταρτον τοῦλάχιστον τῆς ὥρας. Διὰ τοῦτου ὁ πόνος καταπαύει καὶ ὁ κίνδυνος τῆς φλεγμονῆς ἀποσοβεῖται.

ΑΝΤΙΑΣΤΟΝ ΦΑΝΙΚΟΥ ΟΞΕΟΣ

Ἡ δηλητηρίασις διὰ φανικοῦ ὀξέως, δύναται νὰ θεραπευθῆ τάχιστα δι' ὄξους πινόμενου εἰς μεγάλας δόσεις καθ' ἑκάστη πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας.

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΙΓΥΠΤΟΣ

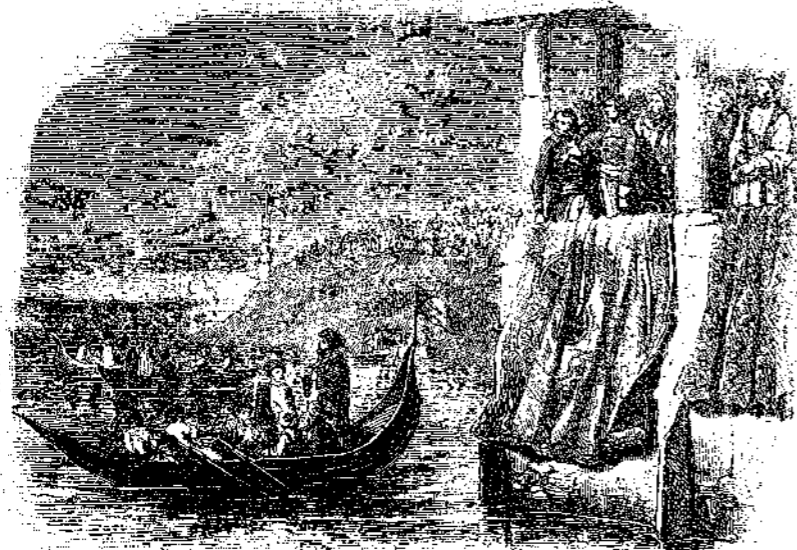
ΥΠΟ ΕΠΟΨΙΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ, ΕΜΠΟΡΙΚΗΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ

(Μετ' εικόνας)

(συνίχεια: ὅς προηγ. φύλλον)

Συμπεριλαμβανομένην ὅμως καὶ τῶν διχρηματικῶν τοῦ Ἄνω Νείλου καὶ τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς ὁ πληθυσμὸς ἀναβιβάζεται εἰς δεκάεπτα ἕως δεκάοκτώ ἑκατομμύρια ψυχῶν. Αἱ μεγαλύτεραι καὶ

ΝΕΙΛΟΜΕΤΡΟΝ. ΕΩΡΤΗ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ

μᾶλλον κατοικουμένην πόλεις εἶναι τὸ Κάιρον, ἔχον περὶ τὰ ἑξακοσίας χιλιάδας κατοίκων καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια περὶ τὰς τριακοσίας ἐξ ὧν πενήτην χιλιάδας εἰσὶν εὐρωπαῖοι, πλείστον ὄντων Ἑλλήνων καὶ Ἰταλῶν.

Ὁ Φελλάγος, ὁ γλυκὸς οὖτος καὶ ὑπομονητικὸς γεωργός, ὅστις κατὰ τὴν ἐκφρασὴν τοῦ Ἄμρου, εἶναι προσωρισμένος νὰ ἐργάζεται διὰ τοὺς ἄλλους, χωρὶς αὐτὸς νὰ ὀφείλεται ἐν τοῦ καρποῦ τῶν ἰδίων του, ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον στοιχεῖον τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κόσμου. Οἱ Φελλάγοι εἰσὶν ἀπόγονοι τῶν καλλιεργούντων τὸν λωτὸν καὶ τὸν κόπρον γεωργῶν, ὡς καὶ τῶν ἐργατῶν, ὅστινες κατασκευάζον τὰς πυραμίδας, τοὺς ἀδελίσκους καὶ τὰς Σφίγγας, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Φαραῶν· δέκα δὲ αἰῶνες ἐπιδουλοῦν ὑπέστησαν χωρὶς ν' ἀπολίσσωσι τὸν ἀργέοντα αὐτῶν τόπον καὶ τὰς ἀρχαῖας αὐτῶν ιδιότητες. Εἰσὶ δὲ ὅπως καὶ οἱ ἀρχαῖοι τῆς Αἰγύπτου κάτοικοι, ἄνδρες φραγκαλοὶ καὶ ζῶσι λιτότατα.

Τρεῖς γαλιταὶ καλῆδος σκληροῦ δικυρίτου, ἀκοῦσι διὰ τὴν καθημερινὴν τροφήν τοῦ Φελλάγου, μετὰ προσθήκης εὐλαίων κρομμῶν καὶ ὀρεκῶν φονίκων.

Κατοικεῖ ἐν ἀπλουστάτῃ καλύβῃ, ὡς μόνον ἑβδομασίαν φέρων ἀπλοῦν ἐσθρακὸν καὶ βαμβακερὸν ὑποκάμισον.

Οἱ Κόπται, ὅπως καὶ οἱ Φελλάγοι, ἀνήκουσιν εἰς τὰς ἀρχαίας φυλάς τῆς Αἰγύπτου, ἡ δὲ διαφορὰ μεταξὺ τῶν εἶναι, ὅτι οἱ πρῶτοι εἰσὶ Χριστιανοί, ἐνῶ οἱ δεῦτεροι Μωαμεθανοί. Οἱ Κόπται δὲν ὑπερβαίνουσι τὰς ἑκατὸν πενήτην χιλιάδας, ἐφ' ὧν τῆς Αἰγύπτου, εἰσὶ χριστιανοί, Ἰακωβίται ἢ Μονοφυσῖται, ἐκτὸς μικροῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν, ὅστινες προσέδουσι τὸ Ἑλληνικὸν δόγμα.

Οἱ ὑπὸ τὸν Ἄμρου κατακτῆσαντες τὴν Αἴγυπτον τῷ 640, ἐπιβλήθησαν τοῖς Αἰγυπτίοις, ἐπιβαλλόντες αὐτοῖς τὰ ἔθνη, τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν θρησκείαν των, ἐκτὸς τῶν Βεδουίνων, ὅστινες ζῶντες αἰετοῖς ὑπὸ τὰς σκηνὰς ἐν τῇ ἐρήμῳ, διετήρησαν ἀναλοῖστον τὸ αἷμα αὐτῶν καὶ ἰδίᾳ τὰ ἔθνη καὶ ἔθνη τῶν πρώτων Ἀράβων. Ὑπάρχουσι δὲ ἐν Αἰγύπτῳ ἐν ταῖς κατωτέραις τάξεσι, μαῦροι ἐκ τῶν ἑλλόντων ἐκ τῆς καλύβης τοῦ Ἄνω Νείλου, ὡς καὶ Βαρβαρῖνοι, ὅστινες φαίνονται ὄντες μῆμα τῆς Αἰγυπτιακῆς καὶ Αἰθιοπικῆς φυλῆς. Ἀκολουθῶντες ἔρχονται οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Σύριοι, κατακρινόμενοι ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἐμπόριον, ὡς καὶ Τούρκοι καὶ Εὐρωπαῖοι ἀποστελλόμενοι εἰς τὴν ἀποπληθιστάτην ἀποικίαν. Πρὸ τοῦ Ἀραβῆ ἀπῆρτίχετο αὐτὴ ἐξ ἑβδομήκοντα πέντε χιλιάδων ψυχῶν, ἐξ ὧν τριάντα χιλιάδες Ἑλληγες, δέκα πέντε χιλ. Ἰταλοὶ, δώδεκα χιλ. Ἰταλοὶ καὶ τρεῖς χιλ. πεντακόσιοι Ἀγγλοὶ. Οἱ πληθυσμῶν αὐτοὶ ὅμως σήμερον σχεδὸν ἐδιπλασιάθησαν. Τὸ πλεῖστον μέρος τῶν Εὐρωπαίων διαμένει ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἥτις ἀνέλαβε τὴν κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Ἡτοληαίων καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς κυριαρχίας ἀκρὴν τῆς, εἶνε δὲ πόλις κατακλεισμένη ἐν τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ, ἐνῶ τὸ Κάιρον, μολοντί ἡ Εὐρωπαϊκὴ συνοικία ἐλονεὶν ἐμπολιτίζεται, ἔχει ἐν τούτοις χροῖαν πόλιν Ἀραβικῆς.

Τὸ κυριώτερον προϊόν τῆς Αἰγύπτου εἶναι ὁ ἄμυρ, ἀλλὰ παράγει ἐπὶ ἀρκετὴν διὰ τὸν τόπον ποσότητα σίτου, κριθῆς, ἀραβοσίτου, φακῆς, ὀρεκίου, κιννάβεως, σιγαροκαλάμου, ὀπίου, φονίκων κτλ. Καλλιεργούνται ὁμοίως τὰ λαχανικὰ, ἡ δὲ ἄμπειλος περιορίσθη μόνον ἐν τῇ ὁάσει τοῦ Φαγιούμ.

Ἡ ἀνάγκη τοῦ κενοντισμοῦ τῆς διανομῆς τῶν ὑδάτων τοῦ Νείλου ἐν ὥρᾳ πλημμύρας, διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν γαιῶν, ἠνάγκασεν ἀνελάθειν τοὺς Αἰγυπτίους νὰ κατασκευάσωσι Νειλομετρικὰς κλιμακὰς πρὸς ἐνδειξὴν τῆς καθικάστην ἀκριβοῦς ὑψώσεως τῶν ὑδάτων. Οἱ ἀρχαῖοι, ὡς ἱστορικῶς πιστοποιηται, εἶχον Νειλόμετρα, ἀλλ' ὁ χρόνος κατέστρεψε πάντα, ἐξαιρέσει τῆς Ἑλεφαντίνης παρὰ τῷ Ἀσσουάν· τὸ μόνον δὲ ὑπάρχον τὴν σήμερον Νειλόμετρον ἐν Αἰγύπτῳ,

εἶναι τὸ τῆς γῆσου Ροδάγ ἐν τῷ παλαιῷ Κάιρῳ, κατασκευασθὲν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ XIII αἰῶνος μ. χ.

Αἱ πλημμύραι θεωροῦνται μέτρια, ὅπταν τὸ ὕδωρ φθάσῃ ἀπὸ 6 μέχρι 7 μέτρων. Θεωροῦνται δὲ ἀσθενεῖ ἀπὸ 7 μέχρι τῶν 8 μ. καὶ 30 ἐκ. τότε ἡ πλημμύρα εἶναι ἰσχυριστάτη καὶ ἐλίγον ἐπὶ καθίσταται ἐπικινδυνος, παράγουσα καταστρεπτικὸς κατακλισημοῦ. Τὸ ὕδωρ θεωρεῖται ἀνεπαρκὲς ὑπὸ ἐποψιν γεωργικῆν, ὅπταν εὐρίσκειται κάτωθι τῶν 6 μέτρων. Ὁ Βασιλεὺς Μοῖρις εἶχε κατασκευάσει ἐξυρτάτην λίμνην, ἐνθα τὸ ὕδωρ τοῦ Νείλου ἔρρεν, ἐσάκις ἡ πλημμύρα ἦτο μεγάλη. Ὅπταν δὲ τὸ ὕδωρ εἴλιπεν,

ἤνοιγε τὴν λίμνην καὶ τὸ ὕδωρ ἔρρεν ἐκ νέου ἐν τῷ Νείλῳ, οὕτως ὥστε ὅτε μὲν ὁ Νεῖλος διὰ διώρυγος καλουμένης «Ἰωσήφ» ἔρρεν ἐν τῇ καλουμένῃ λίμνῃ τοῦ Μοῖριδος, ὅτε δὲ τὰ ὕδατα ταύτης ἐπανέρρεον ἐν τῷ ποταμῷ διὰ τῆς αὐτῆς διώρυγος. Ἀλλὰ οὐδὲν ἴχνος ἀπομένει ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ τούτου ἔργου, ὅπερ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐθέουραζον.

Κατ' ἔτος, ὡς γνωστὸν, τελεῖται ἑορτὴ «τοῦ Νείλου» τελουμένη μετὰ μεγάλῃς ἐπισημότητος καὶ ἥτις εἶναι ἡ Ἑθνικὴ τῆς Αἰγύπτου ἑορτὴ, τελουμένη κατὰ τὴν ἀνάψωσιν τῶν ὑδάτων προσεγγυμένων πάντων τῶν ἐν τῇ καὶ πληθυσμὸς κόσμου.

Ἡ Αἰγύπτος ἀπὸ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἐντεῦθεν ἐκαλύφθη ἐλευκλῆρος ὑπὸ ἐξυρτάτων δικτύων σιδηροδρομικῶν καὶ τηλεγραμμικῶν γραμμῶν καὶ κατέχει ἄνω τῶν δύο χιλιάδων χιλιόμετρον σιδηροδρομικῶν στρώσεων καὶ δεκαεπτὰ χιλ. χιλιόμετρον τηλεγρ. γραμμῶν.

Ἡ μεγάλη ἀξία τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ ἐποψιν ἐμπορικῆν συνίσταται εἰς τὴν διώρυγα τοῦ Σουεῖ, ἥν ὡς εἴπομεν, κατασκευάσεν ὁ αἰδιδος γάλλος Λασιψ, διὰ τὰς μεταξὺ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς ἄνω Ἀνατολῆς σχέσεις καὶ συγκοινωνίας, ἐπέθεν κατ' ἔτος διέρχονται τρεῖς χιλιάδες καὶ πλέον πλοίων, ἰσοδυναμούντων πρὸς ἐξ ἑκατομμύρια τόνων, ὥστε ἡ Αἴγυπτος οὐχὶ μόνον ὡς τόπος διαβατικῶς διὰ τὰς μεταξὺ Εὐρώπης-Ἀσίας-Αὐστραλίας-Ἀφρικῆς καὶ Ἰνδῶν σχέσεις μεγίστην σημασίαν καὶ ἀξίαν κέρηται, ἀλλὰ καὶ ὡς παραγωγὸς τόπος, ἰδίᾳ τοῦ βάμβακος ἐξ οὗ εἰσέρχονται ἄνω τῶν πεντακοσίων ἑκατομύ-

ρίων ἐξ ἑλῶν τῶν μερῶν τῆς ὑψηλοῦ καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς Ἀγγλίας, μεθ' ἧς αἱ ἐμπορικαὶ σχέσεις εἰσι ζωηρότεραι.

Τὰ ἔσοδα τῆς Αἰγύπτου ἀνέρχονται εἰς διακόσια πενήτην ἑκατομ. φρ. οὗ τὰ δύο πέμπτα ἀπορροφᾷ ἡ ὑπηρεσία τῶν τόκων τοῦ δημοσίου χρέους.

Τὸ Αἰγυπτιακὸν Σουδάν ἀποτελεῖ ἰδίαν κυβέρνησιν, διηρημένην εἰς πέντε ἐπαρχίας, τοῦ Καρτούμ, τῆς Δόγκολας, τῆς Σεννάης, τοῦ Κορδοφάν καὶ τῆς Μπάρ-ἑλ-Ἀμπιάδ, συμπεριλαμβάνει δὲ τὴν Νουβίαν καὶ φθάσει μέχρι τῶν Ἀφρικανικῶν λιμῶν.

ΣΥΓΚΟΜΙΔΗ ΤΟΥ ΣΑΚΚΑΡΟΚΑΛΑΜΟΥ

Ἡ Νουβία διαχωρίζεται τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ πρώτου καταρράκτου τοῦ Ἀσσουάν καὶ διακρίνεται πολὺ τοῦ Σουδάν, τῆς χώρας τῶν μαύρων. Ἐν τῇ Νουβίᾳ ταύτῃ εὐρίσκονται οἱ καταρράκται οἱ φυσικῶς παρακωλύοντες καὶ ἐμφράττοντες τὴν πορείαν τοῦ Νείλου. Ὁ ποταμὸς γίνεται ἐκ νέου πλατὺς ἀνωθι τοῦ πέμπτου καταρράκτου τοῦ Χένου, ἐν Καρτούμ. Ἡ δὲ ἱστορία τῆς χώρας ταύτης, ὧν οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐκαλάουον χώραν τῶν Κούσων, οἱ δὲ Ἑλληγες καὶ Ρωμαῖοι Αἰθιοπία, στενώδως συνδέεται μετὰ τῆς τῶν Φαραωνικῶν δυναστειῶν. Τὸ Αἰγυπτιακὸν Σουδάν ἡ καὶ Ἀνατολικὸν, ὡς λέγεται, ἔχει ἐπιφανῆ διπλασίαν καὶ πλέον τῆς Παλλίας καὶ ἐπέτεινται ἀπὸ τῆς Νουβίας μέχρι τῶν μεγάλων ἀφρικανικῶν λιμῶν, ἐνθα ὁ Νεῖλος πηγάζει καὶ κατοικεῖται ὑπὸ μαύρων φυλῶν κατὰ μέρος Ἰσλαμισθέντων.

Οἱ Φαραῶ ἐκ τοῦ ἀνατολικῦ Σουδάν ἐλάβανον τὸ πλεῖστον τῶν σιλάδων, οὗς μεταχειρίζοντο πρὸς κατασκευὴν τῶν πυραμίδων, τῶν ἰδολίσκων, τῶν σφινγῶν, τῶν ναῶν, τῶν διωρῶν καὶ τῶν τεχνικῶν λιμνῶν, δι' ὧν ἐστόλισαν τὴν κρηίδα τοῦ Νείλου.

Ὁσάκις δ' ἐλάβανον ἀνάγκην τοιοῦτων διὰ τὰς κολοσσικὰς αὐτῶν ἐργασίας, ἐντυχῶν προσέτρεχον ἐνοπλοὶ καὶ ἐπανήρχοντο μετὰ ἐξάμηνον ἢ καὶ πλέον ἐκστρατείας, κομίζοντες μεγάλας συνοδείας αἰχμαλώτων, ἐξ ὧν μετὰ κόπου κατώρθωσαν τινὲς τούτων νὰ καταφύωσιν εἰς τὰς ἄνω ἐρήμους, τὰ ὄρη καὶ τὰ ἐλε, διαφυγόντες τὴν αἰχμαλωσίαν.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΤΟ ΘΕΡΑΠΕΥΤΟΝ ΤΟΥΣ ΚΟΦΟΥΣ ΔΕΝΔΡΟΝ ΚΑΙ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Πρὸ πενταετίας ὁ γέροντ Ὡμαῖς ἦτο κωφός. Πῶς συνέβη, τοῦτο; οὐδ' αὐτὸς ἐγνώριζεν. Ρεῦμά τι ἀέρος ἀναμφιβίλως θὰ ἠθέλησε νὰ περιέλθῃ τὸ ἐσωτερικόν τῆς κεφαλῆς του καὶ περιπλανηθῆν, θὰ ἠγγόνει εἴτα πῶθεν νὰ ἐξέλθῃ καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ὁ ἀναϊδῆς οὗτος παρῖσκατος ἐν τῇ παγίδι.

Πλὴν! ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν ἦτο καὶ πολὺ σοβαρὸν τὸ πρόβλημα. Ἡ κυρὰ Ὡμαῖ ἐρριψεν ἡμέραν τινὰ νόμισμά τι ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ὅπισθεν τοῦ συζύγου τῆς, ὅπως ἀντιληφθῆ καλεῖται τῆς καταστάσεώς του καὶ εἶδεν ὅτι οὗτος ἦκουε καλῶς τὴν πτώσιν τοῦ νομίσματος. Τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν. Σημειωθῆτω ὅμως, ὅτι τὸν κρότον τῶν πενταλέπτων νομισμάτων δὲν ἦκουε. Παρέρχεμην ὅμως τοῦ χρόνου, ἡ κωφότης ἤρξάνετο καὶ βαθμηδὸν δὲν ἀντελαμβάνετο οὐδὲ τοῦ κρότου διδράχμου νομίσματος, ὁ τάλας. Μόνον ἐν πεντάδραχμον ἠδύνατο νὰ τὴν κάμῃ νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ μόνον ἐπὶ τινὰ χρόνον. Ὡς εἰκόσ, ἡ κωφότης του προώδευσεν βαθμηδὸν καὶ μετὰ καιρὸν ἴσως ὁ κρότος χρυσοῦ ἑκατονταδράχμου νομίσματος νὰ τὸν ἀφύπνιζε τῆς νάρκης του, ἀλλὰ ὁ Ὡμαῖς καὶ τὰ ἑκατοντάδραχμα νομίσματα πολὺ ὀλίγον μεταξὺ τῶν ἐγνωρίζοντο ἢ μᾶλλον σχεδὸν οὐδὲν, οἷτις ἀμφότεροι κωφοὶ δὲν ἤκουον νὰ ὁμιλῶσιν ὁ εἰς περὶ τοῦ ἄλλου.

Οὐδεμία λοιπὸν διέξοδος; οὐδεμία διεκφυγῆ; Ἡ θύρα δι' ἧς συνεκινῶναι μετὰ τοῦ κόσμου, τῷ ἐλθείσθῃ ἀποτόμως. Τι ποιητέον; ὑπερμνή! ἔπειτα εἰς κωφὸς μήπως δὲν εἶνε ἄνθρωπος καὶ αὐτός; Ἀλλως τε ὁ δημιουργὸς τὸν εἶχε σημειώσῃ ἐπὶ τοῦ χαρτοφυλακίου του. «Ὡμαῖς Βαρταβέρης, καταδικασθεὶς εἰς κωφότητα, μέχρι νεωτέρας διαταγῆς» καὶ ἔπρεπε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ πεπερωμένον.

Ἐσπείρας τι διακρίνας ὄριμα κάστανα εἰς τὸ ὕψος μιᾶς τῶν καστανῶν του, ἐξέβαλε τὰ ὑποδήματα του καὶ ἀνερχομένη ἐπὶ τοῦ δένδρου δυστυχῶς δὲν ἦτο καὶ τὸσον εὐκολὸν νὰ τὰ κάψῃ

ὅσον ὑπέθεταν. Ταῦτα ἐλομπον εἰς τὸ ὕψος ἐνὸς κλάδου κλίνοντος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν καὶ κινουμένου ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐνθεν κἀκείθεν. Ἐφαίνοντο ὡς νὰ τὸν περιεφρόνουν, κερυμμένα ἐντὸς τῶν καλύκων τῶν καὶ νὰ τῷ ἔλεγον: Ὡμαῖ! Ὡμαῖ! μάτην ὑποθέτεις ἀκμήν τὸν ἑαυτὸν σου νέον διὰ νὰ μᾶς συλλάβῃς.»

«Θὰ ἴωμεν, ἐσκέφθη ὁ Ὡμαῖς, ἐξακοιουθῶν ν' ἀνέρχεται τὸ δένδρον.»

Ἄλλ' αἰρῆς ἐπὶ τινος κλάδου σχηματίζοντος κυρπύλην, ὁ Ὡμαῖς διολισθαίνει καὶ ἀπολέσας τὴν ἰσορροπίαν, διήλθε βραδέως μεταξὺ τῶν φύλλων, καὶ ἐξηπλώθη ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς γῆς, τῆς κεφαλῆς του ἰσχυρῶς κλονισθείσης, ὡς προηγήθεισης.

— Κύριε ἡμῶν, Ἰησοῦ Χριστέ, ἀνέκραξε! Ἡ Κυρία Ὡμαῖ καὶ εἰς γέλιων τῷ παρῖσχον τὰς πρώτας βοηθείας καὶ ἐνφ' ὁ Ὡμαῖς ὠδύρετο ψυθιζῶν, «θ' ἀποθάνω!»

— Μὴν ἀπαλπίζεσαι, τῷ ἔλεγεν ἡ σύζυγός του, δὲν εἶνε τίποτε, πρέπει μόνον νὰ ἰδρώσῃς.

Ἡ κυρία Ὡμαῖ δι' οἰανδήποτε ἀσθενεῖαν εἶχεν ἰατρικὰς γνώσεις. Ἐπέμενε συμβουλευούσα, ὅτι διὰ νὰ ἰαθῆ, εἶδει προγουμένως νὰ ἰδρώσῃ.

Ὁμοίως ἐάν τις τῶν συγγενῶν τῆς εἶχε ποτὲ συνάγγην, αὐτῇ τοῦ ἐπέβαλλε νὰ ἰδρώσῃ. Εἶχε κυρετὴν ἐπίσης ἔπρεπε νὰ ἰδρώσῃ. Ἐάν ἔθραυσέ τις τὴν κνήμην του; ἀμέσως εἶδει νὰ ἰδρώσῃ. Ὡστε ὅπως ἰαθῆ καὶ ὁ Ὡμαῖς ἐκ τῆς πτώσεώς του, ἔπρεπε προφανῶς νὰ ὑποβληθῆ εἰς τὴν διὰ τοῦ ἰδρώτος θεραπείαν!

Μεταφέρθη λοιπὸν ὁ Ὡμαῖς ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ δύο ἀφρότητα σκεπάσματα ἐκάλυπτον αὐτὸν ὅσον οὐπὼ μέχρι τῶν ὠτίων του.

Μετὰ παρέλευσιν ὕπνου διώρου ὁ Ὡμαῖς ἐξύπνησεν. Πλὴν ὅπως παρὰδόξως ἠσθάνετο ἑαυτὸν εὐτυχέστερον. Ἐμειδίω, ὡς ἐάν ἀπρόοπτόν τι νὰ τῷ συνέβῃ. Ἐξέβαλε τὸ ἐν ὠτίον του ἐκ τοῦ κλινισκεπάσματος καὶ εἶτα τὸ ἕτερον.

— Γυναίκα μου! ἀνέκραξε.

— Τι θέλεις; τὸν ἐρωτᾷ αὐτή.

— Δὲν εἶμαι πλέον κωφός! λέγει οὗτος.

περιγρήξ.

— Πῶς; εἶναι δυνατόν, ἀπαντᾷ αὐτή.

— Ρίψε ἐν νόμισμα καὶ θὰ ἴδῃς.

Ἡ κυρία Ὡμαῖ ἔσπευσε νὰ φέρῃ ἐν νόμισμα ὅπερ εἶπται ἀμέσως ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Ὁ σύζυγός τῆς τότε ἀμέσως ἤκουσε τὸν ἦχον του, ὡς ἐάν εἶχε κάλλιστα. Μετὰ ταῦτα ἡ σύζυγός του ἔρριψε ἐν πεντάλεπτον νόμισμα. Ὁ Ὡμαῖς καὶ πάλιν ἤκουσεν, ὅπως θὰ ἤκουεν καὶ τὸν ἦχον ἐνὸς χαρτίνου ἐπισκεπτηρίου!

— Ὑψιστε Θεέ! ἰδοὺν! ἀνεφώνησε ἀναπνῶν ἐκ τῆς κλίνης του, καὶ τοῦτο ὀφείλω εἰς τὴν καστανὴν μου! Ἰδοὺ ἰατρός!!!

— Ἄ! ἐάν τὸ ἐγνωρίζον πρὸ τῶσου χρόνου! Τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο διεδόθη ἀθωρῶν καθ

ὄλην τὴν ἐπαρχίαν καὶ οἱ χωρικοὶ ἤρχοντο ἀθρῶσι, ὅπως ἴδωσι τὴν θαυματουργὸν καστανεάν. Αἱ ἐφημερίδες ὠμίλησαν ἐπανειλημῶς ὡς περὶ τοῦτου. Εἰς δὲ φωτογράφος ἦλθε καὶ ἐφωτογράφησε τὸ θαυματουργὸν δένδρον.

— Ἀπὸ ποῖον κλάδου ἔπεσε Ὡμαῖ; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ δήμαρχος.

— Ἄπ' ἐκεῖ ψηλά! τῷ ἀπαντᾷ οὗτος, ἴδου ἀπ' ἐκεῖνον τὸν κλάδον, ὅστις ὁμοιάζει μὲ τράχηλον πτηνοῦ ὠμίσησεν καὶ ἐξηπλώθην ἐδῶ. Καὶ ἴδου, κύριε δήμαρχε!...

Καὶ ἀνοίξας ὁ Ὡμαῖς τὴν ταμπακοθήκην του, ἔλαβεν μίαν πρίζαν.

Εἶτα χαμηλοφώνως καὶ ἐμπιστευτικῶς.

— Ἐννοήσατε, κύριε Δήμαρχε, ὅτι δύναται τις νὰ κερδίσῃ ἐξ αὐτοῦ τοῦ δένδρου, χιλιάδας δραχμῶν;

— Πῶς; τί λέγεις; τὸν ἐρωτᾷ ὁ δήμαρχος.

— Βεβαίως ἰδοὺ! δὲν ἔχουσιν ἄλλο νὰ πράττωσιν οἱ κωφοί, ὅπως ἰαθῶσιν ἢ νὰ πίπτωσιν ἐκ τοῦ ὕψους ἐκεῖ οὐ! Φαντασθῆτε δὲ πόσοι κωφοὶ ὑπάρχουσιν ἐν Γαλλίᾳ! Ἀλλω, τε καὶ ἡ τιμὴ θὰ εἶνε ἐλαχίστη ἀπὸ εἰκοσι λεπτὰ! τὸ ἄτομον.

— Ἔστο! ἐπέειπεν ὁ δήμαρχος. Ἀλλὰ πρέπει ἐν πρώτοις νὰ δοκιμάσωμεν. Ἄ!

— Καὶ διατί οὐ; Νὰ δοκιμάσωμεν. Νὰ ἔλθῃ ἐν πρώτοις ὁ κωφὸς Πιπέρης!! αἰ! τί λέγετε; Καλὴ ἰδέα! ἐμπρός. προσκάλεσέ τον, ὑπὸ τὸ πρόσχημα νὰ γευθῆ ὀλίγα κάστανα, καὶ νὰ ἴδῃ ταῦτοχρόνως τὴν θαυματουργὸν καστανεάν.

— Μάλιστα, θὰ τὸν προσκαλέσω ἀμέσως. Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Ὁ Πιπέρης ἀνεδέχθη τὴν πρόσκλησιν. Ἦλθεν καὶ ἀποδέχθη ὀλίγα κάστανα, ἐπεσκέφθη τὴν καστανεάν.

— Λοιπὸν, Ὡμαῖ ἀπ' αὐτὸ τὸ δένδρον ἔπεσε καὶ ἰάθη, τὸν ἐρωτᾷ;

— Ναι, τῷ ἀπαντᾷ οὗτος γεγωνυῖα τῇ φωνῇ καὶ ἐντὸς καὶ πλησίον τοῦ ὠτός του.

— Καὶ ἀπὸ ποῖον κλάδου, παρκαλῶ;

— Ἄπ' ἐκεῖνον, παρκατρεῖς, ὅστις ὁμοιάζει μὲ λαίμον πτηνοῦ.

— Ἄ! ἔχει καλῶς, πηγαίνω νὰ εἶπω τοῦ κωφοῦ Παύλου νὰ ἔλθῃ. Τὴν προσεχῆ κυριακὴν ἦλθε ὁ κωφὸς Πιπύλος καὶ ἔφαγε μερικὰ κάστανα. Πλὴν ὡς εἶδε τὸν κλάδον ἐν σχῆματι λαίμου νήσσης, ἀπήντησεν ὅτι θὰ εἰδοποιεῖ τοὺς δύο κωφοὺς τὸν Ἰωάννην καὶ Γουλομάραν καὶ ἀπέφυγε νὰ ἀνέλθῃ νὰ πέσῃ αὐτός.

— Ἐάν μοι ἐδάνειξες ἐν στρῶμα!... ἠρώτησεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, ἀφοῦ ἐξήτασε τὸν κλάδον.

— Πολὺ εὐχαρίστως.

Ἡ κυρία Ὡμαῖ ἐκόμισεν ἐν στρῶμα ὅπερ καὶ ἀποθέτησεν κάτωθεν τῆς καστανῆς, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος, ὅπου ὁ σύζυγός τῆς εἶχε πίσει. Ὁ κωφὸς Γουλομάρας ἀνερχομένη. Ἄλ' ὅταν ἔφθασε εἰς τὸν κλάδον καὶ εἶδε τὸ ὕψος, εἶπεν:

— Πῶ! πῶ! καὶ μετὰ μικρὰν τινὰ σκέψιν:

— Ἀφήσατε, θὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν κινρὸν Γιαννάκη, αὐτὸς εἶναι γενναϊότερος.

Οὗτος δὲν ἦτο καὶ πολὺ κωφός, ἦκουε κάπως τὸν ἦχον τῶν νομισμάτων.

Ἦλθε καὶ οὗτος καὶ ἀφοῦ ἔφαγε κάστανα τινὰ, καὶ ἀνερχομένη ἐπὶ τοῦ δένδρου ἐνθους.

— Μήπως θέλεις ἐν στρῶμα; τὸν ἠρώτησεν.

— Στρῶμα; τί νὰ τὸ κάμω; πολὺ πιθανὸν δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου, νὰ μὴ ἐπέλθῃ ἀποτέλεσμα, λέγει. Σὺ, εἶχε στρῶμα; ἐρωτᾷ.

— Ὁχι, ἐγώ, ἐν εἶχον, ἀπαντᾷ ὁ Ὡμαῖς.

— Λοιπὸν, ἀφήσατέ το, εἶναι πεισιτόν.

Ὁ καλὸς Γιαννάκης ἦτο βραχύς, λεπτός, ἐλαφρὸς ὡς πτερόν. Τὴν ἠδύνατο νὰ τοῦ προσενησῆ μία πτώσις ἐξ ἐκείνου τοῦ ὕψους;

— Προσοχῆ! εἶπε, κλείων τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἀπομακρυνθῆτε!... κυρία Ὡμαῖ.

Μετὰ παρέλευσιν δευτερολέπτων τινῶν διαταγῶν καὶ κλείσας τοὺς ὀφθαλμούς, εἶτα τὰς χεῖρας πρὸς τὸ κανόν, προσβάλλον τὴν κεφαλὴν. Εἰς γδοῦπος ἠκούσθη!... καὶ ἔπεσεν ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχε πίσει καὶ ὁ Ὡμαῖς.

— Λοιπὸν, πῶς αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτὸν σου; τὸν ἠρώτησεν ἀνεγείραντες αὐτόν.

— Καλὰ, γορίζω.

— Ἀκούεις καλλίτερον, τώρα;

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι ναι.

— Τώρα πρέπει νὰ ἰδρώσῃς ἰκχνῶς προσθέτει ἡ κυρία Ὡμαῖ.

— Τὸν ἔκαμν νὰ ἰδρώσῃ. Ἐπειτα ὅπως βεβαιωθῶσιν περὶ τῆς καταστάσεώς του, ἔρριψεν νόμισμά τι ἐπὶ τοῦ δαπέδου, χωρὶς νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ.

Οὐδὲν ἀντελήφθη ὁ κωφὸς Γιαννάκης.

Ἐρριψεν τότε ἐν πεντάδραχμον ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ ἀσθενὴς οὐδὲν μετεκινήθη ἐκ τῆς θέσεώς του.

— Ἄ! δὲν εἶνε τίποτε, θὰ σοῦ ἐπανέλθῃ ἡ ἀκοὴ μετὰ τινὰς ἡμέρας. Νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν κατοικίαν σου, τὸν συνεβούλευσε ἡ κυρία Ὡμαῖ.

Τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα ὁ Ὡμαῖς ἔλαβε τὴν πρὸς τὸν πρῶτον του πελάτην ἄγουσαν.

Τὸν ἐδέχθη ἡ σύζυγός του:

— Κρατῆ, ὠρατῆ. Δὲν ἐντρέπεσθε παληάνθρωποι! ἐκουφάνατε τὸν ἄνδρα μου, τοῖς λέγει. Φύγετε, ἀμέσως ἐξω ἀπὸ τὸ σπητι μου! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε ἀκριβὰ! παληάνθρωποι! Σὺς ἔκαμα καταγγελίαν! Νὰ ἴδωμεν, πῶς θὰ τὰ βγάλατε μὲ τὴν ἀρχήν!

— Ἀκούς ἐκεῖ! ὁ Ὡμαῖς ἔσπευσε νὰ διαμαρτυρηθῆ.

— Δοκιμάσατε, ἴδου, ἴδετε.

Ἐδοκίμασαν. Τῷ ὄντι ὁ κωφὸς Γιαννάκης δὲν ἐκινήθη οὔτε εἰς τὸν ἦχον μεγάλου νομίσματος, ὡς ἐάν τῷ εἶχον ρίψει φύλλον σιγαροχάρτου.

— Χριστέ και Παναγιά! ανέκραζεν ο Θωμάς, έρυθρών.

Είτα φιλοσεφών, προσθέτει:

— Τι τὰ θέλετε, καλή μου κυρία, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἄφησα τὴν κωφότητά μου πρὸ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, ὁ δὲ σύζυγός σας φαίνεται ὅτι τὴν συνέλεξε. Ἐπειτα ἐγὼ πέρνω εἰκοσι λεπτὰ εἰς τὸ ἄτομον. Σεῖς μὴ ὄωσθε τίποτε!

Θὰ σᾶς στείλλω ἐπίσης καὶ ἓν κόνιστρον ἐκλεκτῶν καστάνων διὰ τὴν προσεχῆ κυριακὴν, προσέθηκεν ὁ Θωμάς τελειόνων.

Καὶ ἐπανήλθεν οἱκοι, παρὰ τῆ καστανιά του, τῆς ὁποίας αἱ τελευταῖαι ὀπώραι καχωσμέναι ἐντὸς τῶν ἡμιανθίσκων καλύκων των, τῷ ἐμειδίων εἰρωνικῶς.

Ἐξοτε τὰ κάστανα, ὡς λέγουσιν, ἔμειναν κωφὰ καὶ δὲν ἀκούονται ὀμιλοῦντα ἢ ὅταν ἰδρῶνουν, ἐνλαδῆ ἔτιν ὑπόβλλονται εἰς τὴν πυρὰν.

(Μίμησις)

Θ. Φιλίππου

— Τι σύμπτωσις. Δεσποινίς, πάντοτε νὰ σᾶς συναντῶ εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν, ὅταν εἰς κατέρχεσθε, ἐγὼ ν' ἀνέρχωμαι.

— Ὡ, καὶ, περίεργον, κύριε Ἰωάννη, ὅσκις ἀνέρχασθε ἐγὼ κατέρχομαι... τί νὰ σημαίνει τοῦτο;

— Αἶ, δὲν, ἐννοεῖτε; Δεσποινίς μου; ἀνερχόμεθα! πρὸς τὴν Σελήνην! Ἰδετε!

— Τὸ ἐναντίον. Κύριε Ἰωάννη, ἐγὼ βλέπω, ὅτι κατέρχομαι, ὥστε...

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

ΤΟ ΔΑΛΟΥΝ ΠΟΤΗΡΙΟΝ

Τοποθετεῖτε ποτήριον τι εἰς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούσης, ἢ ἐπὶ τινος τραπέζης καὶ συνονοούμενοι ἰδιαιτέρως μετὰ τινος προσώπου, δένετε νόμισμά τι φέρον ὀπὴν διὰ νήματος, ὅπερ θέτετε ἐντὸς τοῦ ποτηρίου καὶ δίδετε νὰ κρατῆ τὴν ἑτέραν ἄκρην. Τῷ λέγετε δὲ νὰ τραβᾷ ὀλίγον τὴν ἄκρην ταύτην τοῦ νήματος, ὅσκις εἰς προσποιεῖσθε ὅτι ρίπτετε μακρὸν νόμισμα ἐντὸς τοῦ ποτηρίου.

Τότε εἰς ἀπομακρύνεσθε εἰς τὸ βῆθος τῆς αἰθούσης, ἥτις εἶναι μακρὰ ἢ ἐντὸς παρακλιμένου δωματίου καὶ λέγετε τοῖς παρισταμένοις, ὅτι ὅλ ρίπτει ἐκεῖθεν νομίσματα, ἅτινα θὰ διευθύνονται ἐντὸς τοῦ ποτηρίου.

Καὶ ὄντως, ἐνῶ κρατεῖτε νόμισμα κρυφίως ἐν τῇ παλάμῃ, προσποιεῖσθε ὅτι ἐλάβατε αὐτὸ ἐκ τοῦ ἀέρος καὶ τὸ ρίπτετε (χωρὶς βεβαίως νὰ τὸ ρίψετε) πρὸς τὸ ποτήριον. Τότε ὁ συντροφός σας τραβᾷ τὸ νῆμα καὶ ἀνοίεται ὁ κρῶτος τοῦ νομίσματος, πίπτοντος ἐν τῷ ποτηρίῳ. Ὁ κόσμος ἐκπλήττεται καὶ εἰς ἐξηκολούθησθε ὅσον θέλετε.

Ρούς.

ΣΚΕΥΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Τὴν ἀξίαν τῶν πρὸς ἡμᾶς δώρων τῆς τύχης ὀρίζεῖ ἡ ψυχικὴ ἡμῶν διάθεσις.

Ἐὰν ὁ ἀμαθὴς δὲν εἶναι μετρίοφρων, τὸ σφάλμα δὲν εἶναι ἰδικόν του, διότι δὲν ἔχει τί νὰ τὸν μεριοφρονῆ.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἐδοποιεῖσθε ῥάπτῃς τίς ὅτι εἰς τῶν πέλκτων του παρεπιόντῃς.

— Ὡ! τὸν καυμένον, εἶπε, θὰ μοῦ πληρώσῃ ἄρα τὰ ὀφειλόμενα;

— Μὰ δὲν εἶναι καὶ τόσον τρελλός, τοῦ ἀπήγησάν.

Εἰς τινὰ ἀνόητον ἐρώτησιν ἀνατίθου ὑπαλλήλου, γερμανὸς τις διαργανωτὴς συγκοιῶσεν ἀντὶ Ἑλλῆς ἀπαντήσεως λατινιστὶ τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικὸν ρητὸν λατινῶν συγγραφέως; «Omne suum studium in doctrina collocat». Ὁ δὲ δημόσιος λειτουργὸς περιεργασθεὶς αὐτὸ καὶ στενάχας εἶπε:

— Τὶ κρίμα νὰ μὴ γνωρίζω γερμανικά!

— Καὶ πόσον πωλεῖται αὐτὸ τὸ ὄφρασμα; Κύριε;

— Δὲν ὀμιλεῖτε; Κύριε.

— Τί κάμνετε; σφογγίζετε τὰ δακρυά σας μὲ αὐτὸ; ἀλλὰ, τί ἐπάθατε;

— Ἄχ, Κυρία, εἶνε τὸ γούρι τοῦ καταστήματός μου καὶ θὰ μοῦ το πάρει. Δὲν ἐκλέγετε ἄλλο;

— Εἶνε τὸ γούρι; ἔχι, Κύριε, θὰ τὸ πάρω, εἴμαι χήρα καὶ ἴσα ἴσα...

Ἐν τῷ πλημμυροδοκίμῳ ὁ πρόσθετος ἐρωτᾷ τὸν κατηγορούμενον, καταδικασθέντα εἰς δεκάμη φυλάκισιν.

— Ἔχεις νὰ προσθέσῃς τίποτε κατηγορούμενε;

— Νὰ προσθέσω; Τί λέτε, κύριε πρόεδρε; Νὰ ἀφαιρέσω, ἂν θέλετε, ἔγω.

Ἐν τινι συναναστrophῇ ἐλεγέ τις. — Βεβαίως εἰς τὴν ἐποχὴν μας δὲν θὰ ἴδωμεν ἀναστάσεις νεκρῶν!

— Καὶ ποῖός θὰ θέλει ν' ἀναστῆθῃ ὕστερον ἀπὸ τοιαῦτα βῆσταν; Πάντοῦ ἄλλοῦ θὰ εἶναι καλλίτερα ἀπ' ἐοῦ.

Εἰς τὰς ἐξετάσεις ὁ μαθηματικὸς: — Γνωρίζεις, παιδί μου, πόσον κάμνον 3 ἀπὸ 2, δηλαδὴ ἂν σοῦ δώσω 2 κάστανα καὶ σοῦ πάρω τὰ 2 πόσα θὰ μείνουν; — Εἰς ἐμένα 2 καὶ εἰς σᾶς τίποτε, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς παῖς.

Μεταξὺ ἱατροῦ καὶ τινος κυρίας, ἥτις ἐπρόκειτο νὰ ὑποστῆ ἐγγείρησιν.

— Ἡ πληγὴ ὅμως πάντοτε θὰ διακρίνεται ἔλεγεν ὁ ἱατρός, θὰ μείνῃ πάντοτε εἰς τὸ δέσμη μία μακρὴ κηλίς.

— Ὡ! αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε, ἱατρέ, ζεῦρω ἐγὼ, ζεῦρω νὰ τὴν σκεπάζω.

— Ἄ! ναὶ ζεῦρα. Σεῖς αἱ γυναῖκες εἰσθε καλλίτεροι ἀπὸ ἡμᾶς εἰς τὰ τοιαῦτα.

Οἰκογενειακὸς τις φίλος ἔχει τὸν μικρὸν Ἰωτὸ ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ τὸν χορεύει.

— Ὡπ! Ὡπ! τῷ λέγει ἐκεῖνος, σ' ἀρέσει μικρὸ μου;

— Ναί, μ' ἀρέσει εἶναι πᾶν τὸ μικρὸ γαϊδουράκι πῶ κηγίναμε προχθὲς στὸ χωριό.

— Διατί, παιδί μου, διατί ὁ θεὸς ἔδωκε τὴν διμυλίαν εἰς τὰ παιδιά; Γνωρίζεις; νὰ μοῦ εἴπῃς;

— Ναί, μαμά μου, διὰ νὰ φωνάζουν ὅσταν τὰ δένουν.

Ἀσθενὴς τις προσῆλθεν ἐσπευσμένως εἰς τὸν ἱατρὸν του.

— Τί ἔχεις; Τὸν ἐρωτᾷ οὗτος κλέσιος.

— Καὶ ἐγὼ δὲν γνωρίζω ἱατρὸν μου. Ἔχω κάτι μετὰ μου, τὸ ὅποιον ἀναβαίνει, καταβαίνει, πάλιν ἀναβαίνει καὶ ξανακαταβαίνει χωρὶς νὰ ἐννοήσω τί εἶναι.

— Ἄ! ζεῦρω, τοῦ ἀπήγησεν ὁ ἱατρός. Μῆναι πανοῦκλα πῶ κηγαινοῦρχεται, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ σταματήσῃ πουθενά.

ΟΠΩΡΙΚΑ

Θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ καθ' ἣν τὰ δράματα θὰ ἐμποδιοθοῦν ἀπὸ τὰ θεάτρα, διότι ταῦτα ἐξαγριώνουν τὴν ψυχὴν καὶ τοῦτο ἤρχισεν ἀπὸ τὸ ἔθνικόν μας θεάτρον.

Ἡ ὠραιότερα ἀπάντησις ἦν δύνатаί τις νὰ δώσῃ πρὸς τοὺς ἀείποτε συμβουλευόντας εἶναι ἡ ἐξῆς: «Τίς ὠφελήθη ἕως τῶρα διὰ νὰ ὠφελῆθῶ καὶ ἐγὼ ἐκ τῶν συμβουλῶν σας;»

ΠΟΙΚΙΛΑ

Εφημερίς τις κατεχώρησε μεταξύ των άλλων και τας εξής ἀγγελίας.

* Ζητείται δωμάτιον διὰ κυρίου περίπου 5 μέτρων μήκους και 4 πλάτους.

* Πωλείται κύνων μπουλτώκ. Τρώγει ἀπλήρως.

* Ἀγαπᾷ πολύ τὰ παιδιὰ.

* Ζητείται ποιμὴν μικρὸς διὰ ποιμνιον ἐκ 500 προβάτων, γιγνώσκων καλῶς τὴν Ἀγγλικήν.

Παρά τινι μεταπράτη νέες τις ἐλθὼν τῷ λέγει:

— Ἐγὼ ἓνα κηροπήγιον ὅμοιον ἀκριβῶς μὲ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔχετε ἐκεῖ εἰς τὴν μύστρα. Πόσον μὲ δίδεις νὰ τὸ ἀγοράσῃς;

— Πφ! . . Μία δραχμὴ.

— Σοῦ δίδω μιάμησι, μὲ πωλεῖς τὸ ἰδικό σου;

— Δὲν συμφέρει!

— Κυρία, ἔλεγεν εἰς ἔμπορος, σὲ συνιστῶ τὸ ὄψασμα τοῦτο ὡς στερεώτατον.

— Ἀπεναντίας δὲν μὲ κάμει, διότι τότε θ' ἀναγκασθῶ νὰ φορῶ ἐπὶ πολὺ τὸ αὐτὸ φόρεμα!

— Κύριός τις διὰ νὰ ἀποφεύγῃ τὰς ἐπισκέψεις, διέταξε τὴν ὑπηρετήν του νὰ λέγῃ εἰς τοὺς ἐρχομένους, ὅτι ξυρίζεται.

Εἰς ἐπισκέπτης λαθὼν τοιαύτην ἀπάντησιν, ἐπανήλθε τὴν ἄλλην ἡμέραν.

— Ὁ κύριός σου;

— Ξυρίζεται.

Ὁ ἐπισκέπτης ἐκπληκτός ἀπομακρύνεται ψιθυρίζων.

— Θὰ εἶναι μαλιαρός!

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΓΙΑΚΟΥΜΙΔΟΥ

Ἡ βάρκα στὸ λιμάνι γυρνᾷει χαρωπὴ
Καὶ νηὶ κατὰ κοντὰ μὲ κρατᾷ τὸ κουπί.
Τὰ μάτια τῆς κυττάζουν τὸ κύμα ταπεινά,
Ποῦ εἶνε ὄλο χάρι, ποῦ εἶνε γαλανά.

Γυρίζει και μὲ βλέπει-ἡ κόρη μ' ἀγαπᾷ,
Γι' αὐτὸ τὰ ἐνὸς τῆς ἀστρα γελᾷνε χαρωπᾷ.
Μὰ νὰ εὐτὴ σιμῶνει σιμά μου ντιοπαλὴ
Καὶ γέρνει τὸ κεφάλι σιγὰ καί-μὲ φιλεῖ.

Καθὼς τὸ κυματάκι φιλεῖ τὴν ἀμμομυδιὰ . .
Καὶ μέσα φλογισμένη μὲ φαίνεται ἡ καρδιά
Κι' ἀρμονικὰ στενάζει, χτυπᾷ ἀρμονικὰ,
Τὸ κύμα μουρμουρίζει κι' αὐτὸ τότε γλυκὰ.

Ὁ ναύτης θέλει κύμα, γλάζιο οὐρανὸ
Καὶ νηὶς νὰ τὸν κυττάζῃ τὸ μάτι γαλανό.
Βαρκούλα θέλει νάχη, νὰ τρέχῃ ὡς ἄν πευλί,
Καὶ κόρη στὸ πλευρὸ του γλυκὰ νὰ τὸν φιλῇ.

ΕΙΠΕ

Φεγγάρι μου περίφανο
ὅπου γυρίζεις μόνο,
εἰπέ εἰς τὴν ἀγάπην μου
ποῦ βρίσκεται στὰ ἔξω,
ὅτι ὁ νοῦς μου διαρκῶς
γυρίζει πρὸς ἐκείνην
κι' ὅτι ἀπειρα φιλήματα
τῆς στέλλω μὲ ἔσπνο.

Ὡ Ναι! εἰπέ φεγγάρι μου
σ' ἐκείνη ποῦ λατρεύω,
ὅτι τὰ μάτια μου εἰς σὲ
στρέφω ὅπου βγαίνεις
κι' ὅτι ζητῶ νὰ βρῶ σ' ἐσέ
μίαν γλυκὰ ματιὰ τῆς
κι' ὅτι σκορπᾷς σ' ἐμὲ χαρὰ
ὅταν σιγὰ προβαίνης.

Μὴ λησμονήσεις γιὸ νὰ πῆς
φεγγάρι μου σ' ἐκείνην,
ὅτι ἐν βλέμμα τῆς γλυκῆ
παρηγοριά μὲ δίδει
καὶ ὅτι τὸ μεϊδιάμα
μόλις φανῇ στὰ χεῖλη,
τὸν ἐρωτᾷ τῆς τὸν ἀγνὸ
πάραυτα μὲ προδίδει

Λάρισα

Ἀδαμάντιος Νικολαΐδης

Ἡ ὁδὸς εἶναι τὸ τελευταῖον πάθος, ὅπερ ἀπεκδύεται ὁ σοφός.

Τὸ καλὸν ὄνομα ἀποκτάται διὰ πολλῶν καλῶν πράξεων, ἀπόλλυται δὲ διὰ μιᾶς μόνης κακῆς.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΥΠΟ

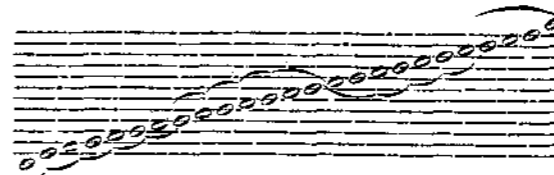
ΧΑΡΙΛΑΟΥ Σ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

(συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἐκτενεῖς περὶ τῶν κλειδίων ἐξηγήσεις.

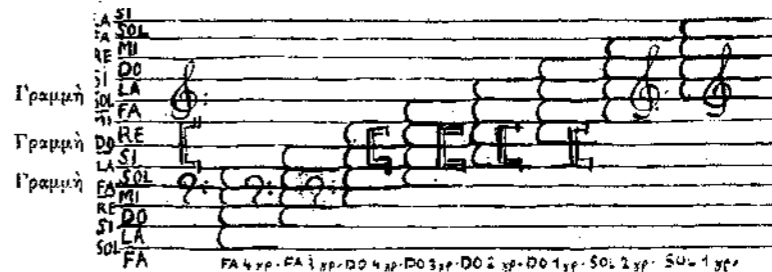
Ἡ ὁδὸς εἶναι φυσικὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ αἰεποτε ἡ φωνητικὴ προηγήθη τῆς ὀργανικῆς μουσικῆς, ἥτις δὲν εἶναι ἡ ἀπλοῦν προῖον τῆς ἐπιστήμης. Οἱ φθόγγοι λοιπὸν ἐγράφησαν ἀκριβῶς ὅπως πορεύονται ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς.

Ἡ ἔκτασις τῆς φωνητικῆς κλίμακος ἀπὸ τῶν χαμηλοτάτων φωνῶν (τῶν ἀνδρικών) μέχρι τῶν ὑψηλοτάτων (τῶν γυναικείων) φθάνει μέχρι τῶν τριῶν ὀκταβῶν καὶ ἡμισείας. Πρὸς γραφὴν δὲ πάντων τούτων τῶν φθόγγων μεταχειρίζομεθα ὡδεκα γραμμὰς.

Εἰς τασαύτας γραμμὰς δύναται νὰ ἐπαρῆ ἐν κλειδίον, διότι γνωρίζομεν, ὅτι τὸ φθογγόσημον, τὸ γραφόμενον κάτωθεν τῆς πρώτης γραμμῆς, ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν χαμηλοτάτον φθόγγον, καθὼς καὶ τὸ ὑπεράνω τῆς τελευταίας γραμμῆς εἰς τὸν ὑψηλοτάτον. Ἄλλ' ὅμως ἡ ἀνάγνωσις φθογγόσημων γεγραμμένων ἐπὶ τασαύτων γραμμῶν εἶναι πολὺ δύσκολος καὶ κοπιώδης. Ἐκ τούτων λοιπὸν δέικνυται ἡ ὠφέλεια καὶ εὐκολία τῶν κλειδίων.

Δωδεκάγραμμον

Ἐπὶ τοῦ πίνακος τούτου παρατηροῦμεν τὰ ἐξῆς:

Α). Ὅτι τὰ τρία κλειδιά, ἥτοι τὸ τοῦ fa, τοῦ do καὶ τοῦ sol, προσδιορίζουσιν τρία φθογγόσημα ἐπὶ τοῦ δωδεκαγράμμου, ἥτοι τὰ φθογγόσημα fa, do καὶ sol. Τὸ fa ἐπὶ τῆς τετάρτης γραμμῆς τὸ do ἐπὶ τῆς ἑκτῆς καὶ τὸ sol ἐπὶ τῆς ὀγδόης.

Β). Ὅτι τὸ ἐν χρήσει πεντάγραμμον, ἀνυψούμενον βαθμηδὸν ἀπὸ γραμμῆς εἰς γραμμὴν λαμ-

βλόν ὅτι ἐὰν αἱ συζυγεῖς φωναὶ καὶ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν, ἤρχουν ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐνότητά των, ἡ ἔκτασις σχεδὸν αὐτὴ εἰς εἰκοσι πέντε διαστημάτων ἦτον ὅπως περιττὴ, διότι ἐκάστη φωνὴ δὲν διατρέχει παρὰ μικρὸν τινα ἀριθμὸν διαστημάτων, καίπερ διάφορον. Οὕτω αἱ χαμηλαὶ φωναὶ δὲν ἀνυψαίνουσιν φυσικῶς ὅσον καὶ αἱ ὑψηλαὶ καὶ ἀντιστρέφως αἱ ὑψηλαὶ δὲν καταβαίνουσιν ὅσον καὶ αἱ χαμηλαὶ.

Ἐνεκα τούτου εἰς τὰς φύσει ὑψηλὰς φωνὰς οἱ κατώτεροι γραμμαὶ εἰσὶν περιττοί, ὡς καὶ εἰς τὰς χαμηλὰς φωνὰς αἱ ὑψηλαὶ γραμμαὶ, ὡσαύτως καὶ εἰς τὰς μετρίας φωνὰς πολλαὶ ὑψηλαὶ καὶ χαμηλαὶ γραμμαὶ. Διὰ τοῦτο ἐξαλείφομεν ὅλας τὰς περιττὰς γραμμὰς καὶ ἀφίνομεν μόνον τὸ ἀναγκαῖον μέρος πρὸς γραφὴν μιᾶς ἔκτασεως ὅποιασδήποτε φωνῆς.

Διὰ νὰ σχηματίσωμεν τὸ μερικὸν τοῦτο μέρος, τὸ ὀνομαζόμενον πεντάγραμμον, λαμβάνομεν ἐξ ὄλων τῶν γραμμῶν μόνον πέντε, διότι ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἀρκεῖ σχεδὸν εἰς τὴν κοινὴν ἔκτασιν φωνῆς τινος. Ἐνταῖθα ὅμως πρέπει νὰ ἔχωμεν διακριτικὰ σημεῖα, διὰ νὰ γνωρίζωμεν εἰς ποῖον μέρος τοῦ δωδεκαγράμμου, ἀνήκει τὸ μερικὸν τοῦτο πεντάγραμμον.

Ὡς τοιαῦτα δὲ σημεῖα ἐπενοήθησαν τὰ κλειδιά, ἅτινα προσδιορίζουσιν οὐχὶ μόνον τὴν θέσιν καὶ τὸ ὄνομα τῶν φθογγόσημων, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ πενταγράμμου θέσιν ὡς πρὸς τὸ δωδεκάγραμμον.

Παρατηροῦντες τὸ κάτωθεν παράδειγμα, ἐντελῶς ἐνοοῦμεν τὴν θέσιν καὶ τὸ ὕψος ἐκάστου κλειδίου ἐπὶ τοῦ δωδεκαγράμμου.

Πίναξ τοῦ γενικοῦ συστήματος τῶν κλειδίων.

βάνεις ἐπὶ τοῦ δωδεκαγράμμου ὀκτὼ διαφόρους θέσεις.

Γ). Σημειοῦντες ἐν ἑκ τῶν ἤδη ὀρισμένων κλειδίων ἐπὶ τοῦ μερικοῦ πενταγράμμου, δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἀκριβὴ αὐτοῦ θέσιν, καθὼς καὶ τὸ ὕψος τῶν φθόγγων, συγκρίνοντες τοῦτο πρὸς τὸ γενικὸν δωδεκάγραμμον.

Δ). Ὅτι εἰς ἐκάστην ἀλλαγὴν θέσεως, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ κλειδίον παραμένει τὸ αὐτὸ καὶ ἐπομένως τὰ τρία κλειδιά, λαμβάνοντα ὀκτὼ διαφό-

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

ΙΣΜΗΝΙΟΝ ΘΗΒΑΪΔΟΣ

Υπό του γνωστοτάτου τοις αναγνώ-
σταις ημών εκ των ποικίλων και ωραιότα-
των μελετών αυτού εν τῇ «Φύσει» κ. **Ευ-
κλείδου Χ. Βάγιανη**, ιδρυτοῦ τοῦ ἐν
Θήβαις ἀρχαιολογικοῦ μουσείου, σπουδαιο-
τάτη συνεγράφη μελέτη ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον.
Καὶ λέγομεν σπουδαιοτάτη, διότι διὰ
πρώτην ἤδη φοράν ἐκδίδεται ἔργον τοιοῦτον
πρὶ Θηβῶν καὶ τόσον γενικοῦ ἐνδιαφέρον-
τος, ὅσον τὸ περὶ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος,
ἐν ᾧ ὁ ἀρχαῖζων τοῦ συγγραφέως κάλαμος,
οὐ μόνον τὸν ἱερόν τοῦ Ἰσμηνίου
λέγον, τὸν ἐπ' αὐτοῦ ναὸν καὶ τὴν
λατρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος λεπτο-
μερῶς περιγράφει καὶ ἐξιστορεῖ, ἀλλὰ καὶ
τὴν τῆς ιστορικῆς ἀλλοτὴ ἡγεμονίδος Θη-
βαίδος τὴν ἐξέλεξιν καὶ ἀρχαίαν αἴγλην, ὡς
ἐν σκιαγραφίᾳ χαράσσει.

Τὸ ἔργον τοῦ ὀ. κ. **Ε Βάγιανης** εἰς ἐνδει-
ξιν εὐγνωμοσύνης ἀφιερῶ τῷ διασημῷ πο-
λιτευτῇ Ἐπιδαύρου Ἀιμηρᾶς Κωνστ. Παπα-
μιχαήλοῦ, διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν προγόνων
ἡμῶν Πλαταίων ἐξοχὸν αὐτοῦ ὀμιλίαν ἐν
τοῖς ἐγκαινίοις τῆς ἐταιρίας «Ὁ Ἑλληνισμὸς».
Τὸ ὅλον ἔργον ἀποτελεῖται περίπου ἐκ 232
σελίδων μετὰ δύο χαρτῶν καὶ πολλῶν ἐξαισιῶν
εἰκόνων καὶ τιμᾶται δραχ. 9.

ΤΟ ΕΝ ΜΟΣΧΑ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ
ΣΚΕΥΟΦΥΛΑΚΙΟΝ

Υπό τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξεδόθη ἐσχά-
τως ἐπισκόπησις καὶ λεπτομερῆς περιγραφή
τῶν ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ τοῦ Κρεμλίνου
τεθησαυρισμένων διαφόρων ἱερῶν κειμηλίων
καὶ ἀρχαίων ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν, ὑπὸ τοῦ
ἀντιπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρ-
χείου ἐν Ρωσσίᾳ καὶ Ἡγουμένου τοῦ ἐν
Μόσχᾳ Μετοχίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου,
σεβασμιωτάτου ἀρχιμανδρίτου Ἰακώβου
Δημοπούλου Βατοπεδινού, συγγραφέως
καὶ πλείστων ἄλλων μεγάλης ἀξίας ἔργων.

Τὸ βιβλίον τοῦτο ἐκδοθὲν ἰδίᾳ χάριν τῶν
φίλων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχαιολογίας, ἐγ-
γράφει ἐπὶ τῇ βάσει τῆς συγγραφῆς τοῦ
Σεβασμιωτάτου Ρώσου Ἀρχιεπισκόπου
Γεβέρης Σάββα, εἶναι δὲ πλουσιώτατα
εἰκονογραφημένον καὶ ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου
καὶ ἀριστοτεχνικῶς τετυπωμένον.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΚΡΙΔΟΣ

Ὁ διακεκριμένος καθηγητὴς ἐν τῇ Βιο-
μηχανικῇ καὶ ἐμπορικῇ Ἀκαδημίᾳ, πρώην
καθηγητὴς ἐν τῷ Διδασκαλείῳ Ἀθηνῶν καὶ

γεωπόνος ἐν τῷ Ἐφεσείῳ Ἀβέρωφ κ. Ἀλεξ.
Ν. Γεωργακόπουλος, ἐξέδωκεν εἰς κομψότα-
τον τομίδιον συγγραφὴν τοῦ «Κατὰ τῆς ἀ-
κριδος» λαβὼν ὡς ὑπόδειγμα τὸν Ἰταλὸν
ἐντομολόγον κ. **A. Berlese**.

Τὸ σύγγραμμα τοῦτο εἶναι ἀπαραίτητον
εἰς πάντα γεωπόνον καὶ κτηματίαν, διότι
εἶναι ἀσφαλέστατος ὁδηγὸς κατὰ τῶν φθορα-
ποίων ἀκριδῶν καθ' ὧν μέχρι τοῦδε δὲν ἠδύνα-
το ν' ἀντεπεξέλθουν. Ἡ δὲ τιμὴ τοῦ ἰ δραχ.
εἶναι μηδαμινή.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΝΙΚΑ

Ἀνάστημα καὶ βύδιμα μεγαλοπρεπές. Φωνὴ γλυ-
καῖα, διαυγής, ζωηρὰ καὶ ἐπιβήλουσα. Στάσεις πλε-
στικαὶ ὡς Νηρηίδος. Μορφὴ συμπαθεστάτη καὶ καί-
λυνή φυσική. Ἡ δὲ ὑπόκρισις:

Ἐδῶ εἶναι τὸ κύριον γέννημα τῆς κ. **Ν. Νίκα**. Ὅτι
θέλετε τὸ ὑποκρίνεται τελείως, ἀμειψήτοι.

Ζητήσατέ τὴν τραγῳδίαν καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ εἰς
χρησάση.

Τὴν θέλετε παιδικρίζουσαν, μὲ ἰδιοτροπίας νεύου-
δος χαϊδεμένης, μὲ ἠφέλειαν μεμπέ, μὲ φωνὴν πλῆ-
λουσαν ἐκ τῶν αἰωνίων στενοχωριῶν παιδίσκης;
Ἴδετε τὴν εἰς τὸν ἀκόσμον ποῦ στενοχωροῦνται.

Καὶ ὡς πάσχουσαν, τελείαν γυναῖκα μαστιζο-
μένην ἀπὸ τὰς πληγὰς τῆς διεφθαρμένης κοινωνίας;
Παρακολουθήσατέ τὴν εἰς τὰ κοινωνικὰ δράματα ὡς
εἰς τὴν «Ἀδρεϊνήν» τὸν «Ἀρχιεπισκοπικόν» τὴν
«Κόμησαν Ρομάνην».

Καὶ ὡς κομωδὸν ἀκόμη; Ἴδετε τὴν εἰς τὴν «Μέλιαν
τοῦ Γήτονα» καὶ θὰ πεισθῆτε.

Αὕτη εἶναι ἡ κυρία Νίκα, ἡ ἀκούρατος ἠθοποιός,
ὁ πυρὴν τοῦ θιάσου τῆς Ἰδύμα τῆς πρωταγωνιστρίας
ταύτης, διατρέχει ἐκάστην θεατρικὴν περίοδον τὸν
κύκλον τῶν θεαμάτων, τὸν θεατρικὸν κόσμον, τὸν
κόσμον ποῦ διασκαδάζουν.

Ὁ δὲ παρακολουθῶν ταύτην γυναικεῖος κόσμος,
ἀγαθὸ τί πρωτοθαυμάζει. Τὴν ὑπόκρισιν ἢ τὰς ὑπέ-
ρους καὶ πλουσιωτάτας ἀμειψείας τῆς!

Τολμᾷ νὰ πιστεύσῃ, ὅτι τὸ πρῶτον δὲν ταῖς αἰδέει
καίρῳ διὰ τὸ δεύτερον, ἐκτὸς ἂν εἶναι αἰωνίως γυναι-
κεῖα.

ΔΙΟΝ. ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ

Ὅσοι τὸν εἶδον ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὡς «Ἄγγελος ἢ
Ὀθέλλου» θαύμασαν τὸν καλλιτέχνην τὸν ὑπερβαί-
νοντα καὶ αὐτὴν τὴν φήμην του. Εἶναι ὁ πνευμαλο-
γομμένος ἐξοχώτερος τῶν τραγῳδῶν μας, ὁ μᾶλλον
εὐπαίδευτος τῶν συναδελφῶν του καὶ μέγιστος γνώ-
στης τῆς σκηνῆς. Εἶναι ὁ μόνος τομῆσας Ἑλλήν
καλλιτέχνης νὰ ὑποκριθῇ καὶ διαπλάσῃ Σαίξπηρει-
οῦς χαρακτήρας. Ὁ μόνος ὅστις ἔφερον εἰς τὴν πρό-
πουσαν θέσιν τὴν τραγῳδίαν ἐν τῇ Ἑλλ. σκηνῇ. Αὐ-
τὸς εἶναι περὶ οὗ ὁ Ἀλεξ. Ρ. Ραγκαβῆς ἐξεφράσθη ἐν
τῇ «Ἀκροπόλει» ἄλλοτε ὅτι «ἐν τῇ ὑπόκρισει εἶναι
ἐξοχὸς καὶ πρωτότυπος, ἐν τῇ ἠθοποιῇ ἐφαρμύλλος τῶν

15. Ἑλλητισσόφωνον

Ἐγχεῖν ἕδωρα δῶρα κοῦα' ὀνήσιμα. Σοφοκλής.

Ἐβυσταν αὐτὸ ὀ. κ. Διομ. Πατρόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν
ἢ Δις Βασιλικῆ Παλατιᾶ, ἐκ Πατρῶν καὶ ὀ. κ. Π.
Βαλταζῆ, ἐκ Τεργέστης.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀπὸ τῆς ἱεῖς προσεχοῦς Σεπτεμβρίου τὸ
γραφεῖν τῆς «Φύσεως» μεταφέρονται παραπλευρῶς
τοῦ Σίδου. Σταθμοῦ Ὀρονοῖα, ὁδὸς Ἀθηνῶν καὶ
Λυκαόρου ἀριθ. 11, οἰκία Τριανταφυλλίδου.

Πρὸς εἰκόλιαν τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν
κτλ. δύνανται οἱ βουλούμενοι νὰ καταθέτωσιν τὰς συν-
δρομὰς των ἢ καὶ νὰ ἐγγράφωσιν συνδρομηταὶ ἐν
τῷ βιβλιοπωλείῳ τῆς Ἑστίας, ὁδὸς Σταδίου.

Ἐν τοῖς ἡμετέροις γραφείοις ὡς καὶ ἐν τῷ
βιβλιοπωλείῳ τῆς Ἑστίας πωλοῦνται ἀντίτυπα τοῦ
Διπλοῦ Ἀρχαίου, Μαίρις καὶ Μιμήκου, ἔντι ὀ. κ.
διὰ τὸ Ἑσπερικόν καὶ φρ. ὀ. κ. διὰ τὸ Ἑξωτερικόν.
Ἐλευθερο τυχ. τελῶν.

Ζητεῖται διδασκάλισσα διὰ τὴν Ἀλεξοποῦ,
γνωρίζουσα τὴν Γαλλικὴν καὶ κλειδοκώμβιον. Πληρ-
ροφορίαι παρ' ἡμῶν.

πρώτων τῆς Εὐρώπης ἠθοποιῶν καὶ τούτων δὲ ὑπέρο-
χος εἰς στεγνά, τινὰς καὶ ἐξάρσεις.

Καὶ ὅτε μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ὑποκρίθη,
τὸν Ὀθέλλον κατόπιν τῆς διαλεύσεως καὶ ὑποκρίσεως
τοῦ αὐτοῦ ὅλου τὸν Ἕλληνα τραγῳδῶν Μουνὲ Σουλῶ
καὶ Ἀδαλβέρτου Ματκόβσκη, οἱ ἔξοχοι Παρισίνοί
μῦσαι τοῦ θεάτρου παρακρίθη κ. Stamboul, Delboeuf
καὶ Z. Treixtal, ἐκίλεσαν τὸν Δ. Ταβουλάρη «Μέ-
γαν» τῆς Ἑλλάδος τραγῳδῶν ἰσὸπαλλον τοῦ πρώτου
ὑπέρτερον τοῦ δευτέρου.

Ἐν δὲ τῇ Ἀρμονίᾳ Σμύρνης καὶ τῇ Κωνσταντινου-
πόλει ἐνόησαν, ὅτι «ἔπρεπεν οἱ κορυφαῖοι τῶν ἀριστο-
τεχνῶν νὰ ἔλθωσιν ἐξ Εὐρώπης, διὰ νὰ ἐνοήσωμεν οἱ
Ἕλληνας, ὅτι ἔχουσαν ὑποκριτὰς μεγίστους».

Καὶ αὐτὰ δὲ τὰ Τουρκικὰ φύλλα δὲν ἐλείψαν νὰ
γράψωσιν, ὅτι «Ἐὰν ἄλλα ἔθνη εἶχον τοιοῦτον ἠθο-
ποιόν, θὰ ἔκαμον πάταγον διὰ τοῦ τύπου, ἀλλὰ τὸ
Ἑλληνικὸν ὑπερήφανον πάντοτε δὲν προσέγει εἰς αὐτὴν.
Μερισμᾷ μᾶλλον περὶ τῶν ἄλλοτριῶν».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

19. Αἶνιγμα.

Ἐντὸς τῆς γῆς δὲν εὐρημαί
οὐδὲ εἰς τοὺς αἰθέρας
ὄμως πολλαίς γίνομαι
ἐπιφθόν τι τέρας,
ἔγουν τὰς πόδας περισσοῦς
κι' ἂν θέλῃς μέτρησον αὐτοῦς.
Τρία δὲ πρῶτα γρόμματα
ἂν, φίλε, ἀφαιρέσης,
ἀπουσ θὰ μείνω πάραυτα
καὶ θὰ μὲ καταστρέψῃς.

20. Αἶνιγμα.

ΟΟΟΡΔΦΥΤΧΙΕΝ

Ἐχεῖς δώδεκα στοιχεῖα
καὶ γνωστὰ σου καὶ οἰκέτα.
Ἄνά ἐν ἐάν ἐκλέξης,
σχηματίσεις δύο λέξεις.
Ὡν ἐκάστη χωρισμένη
ἀσυνάρτητόν τι μένει.
Ἡνωμένοι πλὴν εὐθὺς,
ὡς εὐκόλος θὰ πεισθῆς,
σοῦ παρέχουν γνωμικόν
καὶ γνωστὸν καὶ πρακτικόν.

21 Ἑλλειπές.

M*****Π**Τ**Τ*****M*****

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
ΤΟΥ 5ου ΤΕΥΧΟΥΣ

14. Αἶνιγμα. Ἑσπερας—Ἐρωσ

Ἐβυσταν αὐτὸ ὀ. κ. Διομ. Πατρόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν
ἢ Δις Κλειονίχης Σοφίανουπούλου ἐκ Πατρῶν ὀ. κ. Ἀντ.
Παπαδήμος ἐκ Σύρου, ἢ Δις Κική Μασλοπούλου ἐκ
Τήνου καὶ ὀ. κ. Πέτρος Βαλταζῆ, ἐκ Τεργέστης.

Γ. ΚΟΥΤΣΙΟΣ
ΕΝ ΒΛΑΩ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
Πνευματοποιίας
καὶ
Ἐνομοποιίας

Τὸ ἐργοστά-
σιον τοῦτο ἀπὸ
τῆς συστάσεως
του ἐκτίσθητο
μεγίστην φήμην
διὰ τὰς γνησιο-
στάτας καὶ κα-
θαρότητας ὕλης
του.

Παράγει κοινὰ ἀρίστη ποιότητος καὶ γνησιότα-
τον ἔχει δὲ καὶ τοιοῦτον παλαιόν.

Τὸ οὖζο του ὄμοι προσπάντων φημιζέται διὰ τὴν
εὐγεστικότητά του, κατασκευαζόμενον εἰδικῶς καὶ ἐπι-
μελῶς ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιν αὐτοῦ τοῦτου τοῦ ἐργοστα-
σίου καὶ δικαίως εἶναι ἀντάξιον τῆς φήμης του καὶ
τῆς ἐκτιμῆσεως. Ἐπίσης παράγει διάφορα ἔδραστα
(Liquair) ποιότητος ἀρίστης καὶ χρωματικῶς καθα-
ροτάτου καὶ ἠθιοστάτου.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΑΠΟΝΟΠΟΙΓΑΣ
Π. Α. ΣΤΑΘΑΤΟΥ & Σ^α

Μεγάλη παρακαταθήκη σαπῶνος λευκοῦ, ἑξαίρετου
ποιότητος, ἐκ καθαροῦ ἐλαίου ἀμιγροῦς πάσης ἐνός
οὐσίας.

Ἀποθήκη, Ὀδὸς Νικήτα ἀρ. 22.
Γραφεῖα, Ὀδὸς Νεοτὰρ ἀρ. 85.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1901 ΕΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΩ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ 1900

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ		1901	1900	ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ		1901	1900
Ταμείον και Τράπεζαι	Δρ.	12668603.29	12547205.86	Κεφάλαιον εταιρικών	Δρ.	10000000.—	10000000.—
Διαθέσιμα εις χρυσόν παρά ταίς				τακτικών αποθεμ.		4668872.30	4618872.30
εν Εύρωπῃ Τραπεζαίς	"	770532.64	763560.35	Όμολογ.φρ.χρ. 2500000 έξο-			
Χρυσός και συνδλ. εις χρυσόν	"	140492.75	638258.56	φλητέαι τῆ 1 'ουλίου 1924		3750000.—	3750000.—
Προεξοφλήσεις	"	5062637.25	4266443.70	Κρατήσεις πρὸς ἀπόδοσιν ἐ-			96607.45
Δάνεια εις λιμένας Πειραιῶς·				πισφαλῶν ἀπαιτήσεων.		69000.—	
Κοινοπραξίας	"	1018252.30		} Δρ. καὶ χρ. 22774201.58			
'Ηγγυημένοι λῃμοὶ εις χρυσ.				Κατὰ (Δημοσίον 1252181 80		25354286.62	23717737.10
καὶ δρ. ἐπ' ἐνεχυρῶν χρεο-				} Ταμειν. 1327903.24			
γράφων δρ. 16622228.50				'Εξωτερ. λῃμοὶ εις χρυσ	Δρ.	6930234.07	3764241.82
ἐμπορευμά-				'Επιταγαὶ πληρωτέαι	"	248289.70	332040.70
των κτλ. " 6438082.—		23060310.59	15150994.75	Γραμμάτια πρὸς εἰσπραξιν	"	269122.60	129924.70
Δά εις ἐπ' ἐνεχ. χρεωγράφ.	"	2216256.24	3634815.—	Μερίσματα παρελθουσῶν ἐξα-			
'Εκπληκτικὸν λογαριασμοὶ	"	176234.19	822366.21	μηνίων μῆπω ζητηθέντα	"	3332 —	2030.—
1) Προσωρινοὶ τρέχοντες λῃμοὶ	"	1458939.14	1099013.50	Μέρισμα Α' εξαμηνίας	"	500000.—	300000.—
2) Χρεωγράφα καὶ τοκομερίδ α	"	4441442.15	3069374.70	'Υπηρεσία ὁμολογιῶν	"	130753.—	103828.10
3) Συμμετ. εις διαφ. ἐπιχειρήσ.	"	389296.65	571651.05	Κέρδη καὶ ζημίαι. 'Υπόλοιπον			
'Εξοδα ἐγκαταστάσεως	"	106585.29		μεταφερόμενον εις νέον		460718.15	395202.76
4) Καταστήματα καὶ κτήματα	"	778671.15	522179.25				
'Απαιτήσεις ἐπισφαλεῖς	"	96354.90	124622.—				
Κεφάλαιον μῆπω ἐκδοθέν							
'Οφειλόμενα ὀδοίς πρὸς ἐξό-							
φλησ. μετοχ. ἐκδθ. εις συμ-							
πλῆρ. μετοχ. κεφαλαίου	"	—	4000000.—				
τῆ 1η Δεκεμβρ. 2,000 000							
τῆ 15η Δεκεμβρ. 2,000,000							
		52384608.44	47210484.93			Δρ. 52384608.44	47210484.93

- (1) 'Υπόλοιπον λῃμῶν 'Υποκαταστημάτων καὶ διαφόρων πελατῶν
 - (2) 10000 ὀμολ. Δαν. 'Ενοποιήσ. 1898 5 οιο " 1040000.—
 - 'Ελληνικὰ Δάν. 5 οιο λρ. σερ. 26280 " 405230.85
 - 286 ὀμολ. σιδερ. 'Αθηνῶν Πειραιῶς " 117120.—
 - 9511 " Τραπεζῆς 'Αθηνῶν " 1541160.80
 - 842 " Σιδερ. Θεσσαλίας " 164190.—
 - 771 " Πελοπ. (ΜύλωνΚαλαμών) " 138443.40
 - 3317 Μετοχαὶ 'Εταιρίας Οἰνοποιίας " 357574.35
 - 23 Όμολ. Δασχ. 'Εθνικῆς Τραπεζῆς " 14867.85
 - 1388 " Crédit Foncier Egyptien 3οιο " 564862.90
 - 'Ηνοποίημ. Αἰγυπτιακῶν δάνειον λ. 500 " 20704.10
 - Τοκμ. καὶ κληρομ. ὀμολ. πρὸς εἰσπραξ. " 77287.90
- Δρ. 4441442.15

- (3) Εἰς 'Εταιρίαν Τροχιδοδρόμου 'Αθηνῶν Πειραιῶς.
 - (4) Κτῆμα πρώην Θεοφιλάτου ὁδοῦ Πανεπιστ. Κατάστημα Κεντρικοῦ καὶ οἰκόμεδα καταστήμ. καὶ ἀποθηκῶν Βίλων καὶ Πειραιῶς.
 - (5) 'Απασαί αι εις χρυσόν ἀπαιτήσεις τῆς Τραπεζ. ἐν τῷ 'Ενεργ. ἐξισούνται πάντοτε πρὸς τὰς εις χρυσόν ὑποχρεώσ. ἐν τῷ Παθ. συμπερικλιμακωμένον καὶ τῶν ὁμολογ. ὑπολογίζον-ται δὲ ὅλαι πρὸς 1.50 τὸ φρ. χῆριν λογιστ. τάξιως. Ὅτως αι διακυμάνσεις τοῦ συναλλάγματος δὲν ἐπηρεάζουσι τὴν θέσιν τῆς Τραπεζῆς.
- 17 'Ιουν. 1901 17 'Ιουν. 1900
Πραγμ. ἀξία τίτλων ἔμπορ. καὶ ἄλλων ἐγγυήσεων πρὸς κλήψην τῶν ἔγγυημ. λογαριασμῶν	Δρ.	32201950.45	29632524.10
Πραγμ. ἀξία τίτλων πρὸς ρυλάξιν	Δρ.	30209524.50	29723999.70
	Δρ.	62411474.95	59356514.80

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΜΕΡΙΑΔΟΣ ΚΕΡΑΩΝ ΚΑΙ ΖΗΜΙΩΝ ΤΗΣ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ

ΧΡΕΩΣΙΣ		1901	1900	ΠΙΣΤΩΣΙΣ		1901	1900
Γενικὰ ἔξοδα Κεντρικοῦ καὶ 'Υποκαταστημάτων	Δρ.	276881.13	232574.62	'Υπόλοιπον παρελθόν. ἔτους δρ.		45036.81	63256.40
'Απόδοσις τῶν ζημιῶν τῆς ἑξαμηνίας	"	51637.25	33847.80	Κέρδη ἐκ τόκων καὶ λοιπῶν τραπεζικ. πράξεων μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ὀφειλομένων τόκων καὶ τοῦ μερισματος τῶν εις χρυσόν ὁμολογ. τῆς Τραπεζῆς			
Προσωρ. μερίσμα Α' ἑξαμην.	"	500000.—	300000.—			1244325.72	898368.78
'Υπόλοιπον εις νέον	"	460718.15	395202.76				
	Δρ.	1289362.53	961625.18		Δρ.	1289362.53	961625.18

Ἐν Ἀθήναις τῆ 20 'ουλίου 1901

Ὁ Γενικὸς Διοικητὴς
Γ. Γ. ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητ. Συμβουλίου
Α. Μ. ΔΑΜΠΡΙΝΟΥΔΗΣ

Ὁ Ἀρχιλογιστὴς
ΔΗΜ. ΔΟΝΑΝΙΔΗΣ

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνίστη Κωνσταντινίδου